

Taboꝛ

1946

RUPNIKOVO LETO

1986

1986

EL FORTIN

5-6

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov ● TABOR je last in vestnik Tabora SPB ● Mnenje Tabora SPB predstavljajo članki, ki so podpisani od glavnega odbora ● Izdaja ga konzorcij. Predsednik: inž. Anton Matičič ● Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila: za lastništvo Lic. Ivan Korošec, upravnik Božo Šušteršič.

TABOR is the voice of the Confederation of the United Slovene Anticomunists.

TABOR es el órgano de la Confederación de los Anticomunistas Eslovenos Unidos ● Director: Ing. Antonio Matičič, Ramón L. Falcón 4158, Bs. Aires, Argentina.

Imprenta: Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina, T. E. 362-7215

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual No. 300.434.

NAROČNINA: A 5.00, Južna Amerika 10 dolarjev, Evropa-Avstralija: 12 dolarjev, ZDA in Kanada 12 dolarjev (zračno paketi). Letalska naročnina za vse države 15 dolarjev.

Naročila, reklamacije, nakazila, dopise in ostalo pošto pošiljajte na naslov: Inž. Anton Matičič — Río Colorado 1806 — (1686) Hurlingham — Bs. As. — Argentina.

NAŠA NASLOVNA SLIKA

V plebiscitarnem letu protikomunističnih taborov 1944 kapelnik domobranske godbe stot. Florijan Leskovar pozdravlja gen. Leona Rupnika pred pričetkom množičnega zborovanja na Kongresnem trgu v Ljubljani. — Stotnik Florijan Leskovar, ki je bil samo kapelnik domobranske godbe in se kot tak nikdar ni udeležil nikakšne bitke proti partizanom, da bi mu lahko naprtili kakšna grozodejstva, je zato ob umiku ostal v Ljubljani... Kljub temu so ga že prvi dan „osvoboditve“ Ljubljane komunistične zveri neznano kje umorile. Je bilo zadostno „grozodejstvo“ to, da je uglasbil udarno „Rupnikovo koračnico“, katere osnovni motiv so bile vrednote vsega svobodoljubnega človeštva: BOG — NAROD — DOMOVINA? — —

PORAVNAJTE NAROČNINO!

Svobodni sveta,
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!

Mayo-Junio 1986

BUENOS AIRES

Maj-Junij 1986

LA LUCHA POR DIOS - PUEBLO - PATRIA

La lucha de los eslovenos por Dios, Pueblo, Patria, de ningún modo, ha terminado con el fin de la guerra en 1945. La muerte de inmensas multitudes de juventudes eslovenas de aquellos tiempos, que han combatido contra los comunistas, no significa el fin de la lucha anticomunista. Son éstas las inocentes víctimas del sanguinario comunismo, que hoy honramos y a ellos les debemos el hecho, de que cada día aumenta el número de aquéllos, que se dan cuenta de las patrañas comunistas en la lucha por el dominio del mundo. La sangre de estos héroes, inhumanamente masacrados, no ha sido derramada en vano. Cada día que pasa a la historia, nos convence, que no está lejos el día en el cual llegará la confrontación final con el comunismo. Cada día es mayor el número de aquéllos, que se dan cuenta de las mentiras comunistas y escapan de sus redes de mentiras.

Con orgullo recordamos a los masacrados y caídos en la lucha de aquellos días, pues ellos son nuestro honor: representan nuestro sacrificio en esta, de ningún modo terminada lucha. Estos nuestros héroes nos enorgullecen del mismo modo como nos orgullece el hecho de que la gran nación norteamericana haya tomado como ejemplo para el desarrollo de su democracia una histórica y antiquísima costumbre de nuestro pueblo.

Nuestra rebelión contra el comunismo cruel ha sobrevenido en el momento justo y ha demostrado a todo el mundo amante de la libertad el camino, que ha elegido la pequeña nación eslovena: el camino del sacrificio y abnegación para llegar a la victoria de los eternos ideales: Dios, Pueblo, Patria.

Nuestra lucha sigue y no nos confunden ni el "diálogo" ni la "détente", ni cualquier otra mentira comunista. Todos estos términos y acciones no son otra cosa, que la simple mentira comunista en su camino hacia la dominación del mundo, su meta final. No hemos olvidado, y no podemos olvidar nunca, el heroico sacrificio de los que han dado sus vidas por su fe en Dios, porque eran fieles a su Pueblo, porque amaban a su Patria.

Ellos murieron por estos ideales. Nuestro deber de anticomunistas sobrevivientes de aquellos lejanos días es testimoniar siempre en todas partes su sacrificio el cual es hoy ya nuestro orgullo.

Por doquier del mundo libre, donde habitamos los eslovenos, recordemos en estos días el sacrificio de aquellas lejanas juventudes de aquel entonces, recordemos sus siempre valederos ideales y los repetimos a todo el mundo: DIOS — PUEBLO — PATRIA. Estas tres palabras significan la esencia misma de los pueblos, que desean vivir en libertad y sin la cual la vida de un pueblo es condenada a la esclavitud y a la muerte.

Boj za Boga - Narod - Domovino

Naš boj za Boga, Narod in Domovino se s koncem vojne leta 1945 nikakor ni končal. Smrt nepreglednih množic protikomunističnih borcev v tistem času nikakor ne pomeni konca borbe proti komunizmu. Prav tem nedolžnim žrtvam komunistične krvoločnosti se danes klanjamo in prav njim gre zasluga, da današnji svet vedno bolj spoznava komunistične nakane in zvijače v borbi za nadoblast nad svetom. Kri surovo pobitih junakov ni bila prelita zaman. Vedno močnejši so znaki, da se bliža čas, ko bo komunistična kača popolnoma razkrinkana; vedno bolj se ljudem odpirajo oči in ne nasedajo več sladkim glasovom komunističnih trobil.

S ponosom se spominjamo žrtev, ki jih je naš mali slovenski narod doprinesel v tej nikakor končani borbi. Prav tako smo ponosni na te naše junake, kakor smo ponosni, da se je velik severnoameriški narod zgledoval na naših običajih ustoličenja vojvod.

Uprli smo se v pravem času komunističnemu nasilju in pokazali vsemu svobodoljubnemu človeštvu pot, ki si jo je izbral mladi slovenski narod: pot mučeništva za dosego zmage večnih idealov — Boga, Naroda in Domovine.

Naš boj gre naprej in ne bosta nas prevarili niti „dialog“ niti „détente“, kakor tudi ne druge nakane, kajti vse to je samo komunistična prevara za dosego njih končnega cilja: svetovne nadoblasti. Nismo pozabili, ker ne moremo pozabiti junaških žrtev onih, ki so dali hvoja življenja za vero v Boga, ker so bili zvesti svojemu Narodu, ker so ljubili svojo Domovino. Umrli so za te ideale, naša dolžnost preživelih protikomunističnih borcev pa je, da vedno povsod izpričujemo njihovo žrtev, ki je danes že naš ponos.

Kjerkoli po svetu bivamo Slovenci, se v teh dneh še bolj spominjamo žrtve naše takratne mladine, spominjamo se njihovih idealov in jih ponavljamo vsemu svetu: BOG — NAROD — DOMOVINA, so bili, so in bodo najvišja načela vseh narodov, ki hočejo živeti v svobodi in brez katerih je življenje naroda obsojeno v sužnost in smrt.

BOLJŠEVIZEM

(Nadaljevanje)

Nedoslednost gospodarskega in političnega ideala meščanske demokracije je privabila na politično in ekonomsko bojišče še vse bolj konsekvantno marksistično teorijo. Tako je bilo mogoče, da so v času, ko so narodi še živeli od materialnih plodov meščanskega in liberalnega individualizma, apostoli novega marksističnega nauka politično oznanjali enakost vseh vrednot.

Če imamo za značilnost liberalizma privilegirano, prevlado neomejne sebičnosti, oblast kapitala, izpodkopavanje naravnih človeških vezi in postopno nazadovanje pristne narodne kulture, moramo reči, da novi marksistični sovražnik s svojo dogmo resnično začinja besno borbo proti prvim dveh liberalističnim pojmom, to je, proti sebičnosti in oblasti kapitala; toda istočasno zagovarja in pospešuje naslednja dva pojma, to je, izpodkopavanje prirodnih človeških vezi in rušenje narodne kulture.

Meščanstvo nikoli ni doumelo, za kaj se marksizem bori. Če je meščanstvo marksizem vendarle zaznalo, se mu je zdel samo kot neka ekstremna socialistična stranka ali gibanje, ki naj bi obstajalo samo zaradi zaščite delavskih interesov; prav tako, kot je tudi meščanstvo imelo svoje stranke, ki so zastopale njegove koristi. Z eno besedo: **O marksizmu nihče ni vodil resnega računa.** In če so že kdaj poskušali proti tako nevarnemu gibanju podvzeti izjemne korake, niso uspeli, zakaj buržuazija — ki jo je liberalizem razjedel do kosti — ni imela dovolj moralne moči in poguma. Toda ta pojav je imel še globlji, še bolj neviden in tajni razlog: **kakor liberalistični, tako so tudi marksistični pogledi na svet imeli slične osnove in preveč stičnih točk v svojih ciljih.** Ti cilji pa so bili: rušenje in upropaščenje nacionalnih enot narodov. Za doseg tega cilja so kapitalisti priganjali k razredni borbi od zgoraj, marksisti pa od spodaj. **Stojimo torej pred dvema komponentama, ki sta samo na videz protislovní, dejansko pa obe težita k uničenju narodne zavesti.**

V tej borbi je bila kapitalistom prav tako kot marksistom poslednji cilj — **oblast.**

Medtem ko kapitalisti — pod zaščito policije in vojske — že sedijo na oblasti, naj bi se je delavci šele polastili — z diktaturo nad vsemi ostalimi razredi. To delavce tudi najbolj podžiga k demonstracijam, štrajkom, sabotажam in terorističnim akcijam. **Ne buržuji, ne delavci pa v tej brozgi ne vidijo skrivnih režiserjev te borbe.** Ta skrivnostna mednarodna klika pa je v zmedi razrednih borb kaj vestno in s skrbno prikrito taktiko že pripravila sovjetizacijo držav.

Kakor liberalizem, tako ima tudi marksizem za osnovo eno edinstveno idejo. Oče te ideje je Karel Marx, s pravim imenom Mardochai.

Živel je od leta 1818 do leta 1833. Ta v protestantstvo spreobrnjeni sin židovskega rabina je po izgnanstvu iz Nemčije živel v Angliji. V tej, za takratne pojme najbolj industrijsko razviti deželi je preučeval življenje in položaj delavstva in ustvaril idejno središče velikega ideološkega gibanja, ki je po njem dobilo svoje ime: **marksizem**.

Če se poglobimo v njegov nauk, spoznamo, da tudi on izhaja iz liberalistične dogme: „**Gospodarstvo je usoda**“. Toda Marx predpostavlja, da „**je lastnina sama od sebe vzrok delavske brezpravnosti!**“ In to brezpravnost hoče odpraviti.

Toda lastnina v resnici ni kriva delavske brezpravnosti, temveč — kot smo to jasno videli pri liberalizmu — sebično gospodarsko pojmovanje, to je, **zloraba lastnine**, ki izziva vse družbene krivice. Zato gospodarske in politične okoliščine, kakršne je ustvaril liberalizem, resnično zahtevajo temeljne spremembe; in s tem liberalizem dela marksizmu samo uslugo.

Marx izhaja iz načela, da živimo v razredni družbi, to je, da buržuazija in proletarijat stojita drug proti drugemu — v **razredni borbi**. Če torej hočemo proletarijat osvoboditi bede in izkoriščanja, je potreba odstraniti kapitalizem in razredno državo. Sredstvo za doseg tega cilja pa je — **komunistična revolucija**; in cilj te revolucije — **brezrazredna družba**. — Te osnovne ideje je Marx jasno izrazil v takoimenovanem „**Komunističnem manifestu**“ iz leta 1848.

Marx prikazuje v tem manifestu zgodovino človeštva kot razredno in gospodarsko borbo, to je, kot — **zgodovinski materializem**. Odkriva orožje in metode takoimenovane buržuazije in poziva množice na boj z združenimi silami — proti buržujem.

Oglejmo si vsaj naslednje stavke tega manifesta:

„**Vsaka razredna borba je politična borba. Komunisti podpirajo povsod in vsako revolucionarno gibanje proti obstoječemu družbenemu in političnemu redu.**“

Ali: „**Komunisti izjavljajo, da je njihove težnje možno uresničiti samo z nasilnim prevratom vsakršnega dosedanjega družbenega reda in sistema.**“

Še bolj jasno vidimo komunistična stremeljenja v sledečem stavku programa komunistične internacionale:

„**Osvajanje oblasti po proletariatu pomeni nasilno uničenje meščanske oblasti, zrušenje državnega kapitalističnega aparata, to je, vojske, policije, uradniške hierarhije, sodstva, parlamentov itd. — ter zamenjava tega aparata z novimi organi proletarske oblasti.**“

Že iz teh stavkov lahko docela jasno spoznamo, da komunizmu ni cilj socialno osvobojenje množic in njihova gospodarska zadovoljitev, temveč **izključno samo osvojitvev proletarske oblasti in njena ohranitev z vsemi sredstvi politične sile!**

Svoje gospodarske teorije uporablja komunizem samo kot sredstvo za prevaro in slepilo sveta. Vse marksistične gospodarske in zgodovinske teze so danes že razkrinkane.

V teorije o nadvrednosti, o kopičenju kapitalov, o enostranskem izkoriščanju delavstva, o zgodovini kot gospodarski in razredni borbi noben kolikor toliko razumen človek ne veruje več. Diktatura proletariata in brezrazredna družba sta se že izkazali — in se izkazujeta vedno bolj — kot **utopija**, četudi njeno uresničenje hočejo doseči z najbolj brutalnimi sredstvi.

Toda marksizem se tega svojega nauka vseeno poslužuje povsod, kjer hoče prikriti svoje resnične — **politične** namene.

Vsem svojim ekonomskim tezam tudi sam marksizem ne pripisuje več nikakšne praktične vrednosti. Kjerkoli je prišel na oblast — to bomo spoznali pozneje na primeru Sovjetske zveze —, je moral odstopiti od uresničenja svojih lastnih gospodarskih tez!*

Vendar si pa kljub temu moramo ogledati politično-ideološka načela o pogledih na življenje, ki jih marksizem oznanja, da bomo bolj jasno spoznali njegove težnje po — **politični oblasti**. Politična gesla marksizma nam bodo namreč odkrila resnično ozadje borbe, ki naj bi jo bil „za brezpravne razrede in narode“. Rezultat teh odkritij nam bo dokazal, da **za to borbo** stojte v vlogah režiserjev in okoriščevalcev prav iste sile, ki so tudi v kapitalizmu liberalistične dobe imele vajeti v svojih rokah.

Kot ideološko gibanje, ki za dosego oblasti ustvarja zarotnike in jih meče v borbo, je tudi marksizem iznašel kaj preprosto in zapeljivo geslo: **načelo enakosti**.

Tukaj ne moremo prikazati in obravnavati marksizma v vsem njegovem obsegu in v vseh njegovih posledicah. Dotaknili se bomo samo tistih življenjskih področij, ki prikazujejo posledice omenjenega „načela enakosti“.

Na gospodarskem polju postavlja marksizem zahtevo po „**enakosti lastnine**“. To enakost pa si je treba priboriti — z razlastitvijo, t. j. z nasilnim odvzemom lastnine imovitejšim, kar je sredstvo razredne borbe. Ta zahteva je protinaravno nasilje, ker zaslužek in lastnina zavisita v glavnem od marljivosti, varčnosti in posebej od sposobnosti ljudi. Kakor vam je znano, so razlike med ljudmi velike. Zato je neizbežno, da so tudi uspehi pri zaslužku različni. Da pa bi marksizem s svojim geslom o enakosti lastnine vseeno prodrl in izenačil podjetnika z delavcem ter imovitega s siromakom, je izumil ustvaritev neke imaginarne skupne lastnine — **kolektiva** — vseh proizvodnih sredstev, t. j. brez družbenih razlik. Da bi ta cilj dosegel, marksizem teži k diktaturi proletariata, se pravi — k oblasti enega razreda. Pri tem marksizma prav nič ne moti, da s tem socialna pravičnost še vseeno ne bi bila dosežena, ker bi bil **l a s t n i k** samo zamenjan za **o b l a s t n i k a**, kar bi seveda zopet ustvarjalo **p r e d p r a v i c e** in **i z k o r i š č a n j e** in tako nujno privedlo do borbe enih proti drugim.

Toda marksizem ne zastopa samo gospodarske in družbene enakosti,

*) Pozor! To je bilo izgovorjeno dne 26. januarja 1938 (!) leta, ko še največji fantast ni mogel sanjati o „gospodarski reformi“ današnje komunistične Kitajske — in zadnje čase tudi same Sovjetske zveze... — Op. prireditelja.

temveč nadaljuje z liberalnim načelom svobode (seveda mnogo bolj dosledno kot liberalizem) in proglašča enakost žene z možem. S tem pa uničuje npravstveni in biološki temelj zakona in družine.

Enakost pravice za vsakega človeka zahteva marksizem tudi v političnem življenju, kar v praksi pomeni, da bi bile pravice oblasti ukinjene v korist onih, katerim je treba vladati.

Nadalje naj enakost sistema v vseh deželah sveta odpravi vse različne poedinih državnih ustav; kar pomeni: svetovna revolucija naj v končni posledici vse države pretvori v sovjetske republike. S tem pa ne zanika samo svojskih sposobnosti poedinih narodov, temveč tudi njih obstoj.**

Dosledno načelo marksistične enakosti hoče tudi v pravosodju in narodni vzgoji prisiliti vse v isto vrsto; kar je vsekakor docela protinaravno. Takšno naziranje mora tudi v kulturnem izživiljanju zadušiti vse ustvarjalne osebnosti in posebnosti. Zaslepljena množica diktira način življenja; po njej se ravnaajo vsi marksistični ukrepi.

Kakor je liberalizem iznašel geslo o „osrečevanju človeštva“, tako se marksizem poslužuje drugega: „osrečevanje množice“. Po začetni borbi za enakopravnost, marksizem končava z izenačenjem vseh bitij sploh. Praktična oblika življenja je po tem načelu — „kolektiv“, kjer sta posameznik in delo docela podrejena življenjski stopnji množice.

Marksistična ideologija ne priznava obstoja narodnih skupnosti, ne vodi računa o obstoju zavesti teh narodnih in bioloških skupnosti, marveč se poslužuje samo pojmov o mednarodnih množicah in razredih. Zaradi tega ta ideologija ne more ustvariti socialnega zadovoljstva celo ne tam, kjer bi se ji za to nudile praktične možnosti. Če gledamo na njegove prirojene lastnosti ima vsak narod svoje lastno pojmovanje o ureditvi odnosov med poedincem in skupnostjo. Pravilna ureditev teh odnosov bo v narodni skupnosti edina sposobna ustvariti družbeno zadovoljstvo.

Kdorkoli je kdaj o tem resno razmišljal, mora ugotoviti, da odstranitev vseh svojskih in bioloških razlik ne more roditi socialne pravičnosti, kakor tudi enakomerna porazdelitev lastnine in izenačenje dohodkov ne moreta ustvariti socialnega zadovoljstva.

Po vsem tem marksizem s pravim socializmom sploh nima nič skupnega.

Zakaj „revolucije so upravičene samo tedaj, če po svojih posledicah služijo boljšemu obstoju in boljšemu življenju naroda. To je edino opravičilo za socializem.“

In vendar so navkljub tem jasnim dejstvom marksistične krilatice in utopične teze pri množici „užgale“ in — čisto naravno — še povečale željo po socialni pravičnosti, ker socialno vprašanje zares predstavlja žarišče v življenju vseh narodov.

A ker v začetku delavskega gibanja še ni bilo nikakšnega spoznanja o

**) Prim. današnje stanje v Sloveniji (programska jedra itd.), kar premnogi na preveč lahko roko pripisujejo „srbski hegemoniji“, kar pa je v resnici bistveno ideologiji marksističnega režima. — Op. prireditelja.

tesni vzročni povezanosti med narodom in pravično socialno ureditvijo njegovega življenja, ker so se vlade zelo pozno, počasi in samo napol zanimale za to vprašanje, izobraženstvo pa se tiste čase za vse to sploh ni zanimalo, je delavstvo, ki se je v začetku še ponosno oklepalo svojega naroda, bolj in bolj sprejemalo vodstvo mednarodnega marksizma, ki je vsaj na videz označjal nek socialni nauk. Jasno je, da je pri mnogih narodih ta beg delavskih množic od narodne skupnosti k marksizmu nujno moral roditi porazne posledice.

Potrebno je, da si predočimo, kako so se oblikovale in uresničevale najvažnejše smernice marksizma. Tako bomo spoznali, s kakšnimi sredstvi je marksizem odtuževal delavske množice narodni skupnosti, kako jih je vzgajal v razredni zavesti in kako jih je prepričal, da ves liberalistično-kapitalistični razvoj hočeš nočeš vodi v komunizem in da jim ta komunizem obeta mnogo boljše življenje.

Bistvene točke marksističnega nauka in njih vplivanja na ljudi moremo kritično premotriti na sledeč način:

1. Če marksizem govori o „solidarnosti vseh proletarcev sveta“, s tem delavcem ne razglaša prijateljskega gesla, temveč — nasprotno — s sekiro udarja na življenjsko korenino delavca; zakaj dokler živijo narodi, je tudi delavec, kmet in obrtnik s svojo usodo neločljivo povezan na poreklo in grudo svojega naroda.

2. Druga teorija marksizma je bila oznanjanje razredne borbe. S to teorijo je v resnici zadal delavcu drugi udarec. Marksizem namreč s huškanjem enega dela narodnega organizma k uporabi proti drugemu ustvarja pri delavcih utvaro in upanje, da bo s tem ozdravil ves narodni organizem. To je največja in najbolj nesramna prevara delavcev vseh narodov.

3. Iz prve in druge teorije logično sledi oznanjanje „pacifizma“. Toda ta „pacifizem“ ne pomeni nič drugega, kot oslabitev slehernega naroda, ki ga naj marksizem razkroji, da bo v primeru vojne nesposoben za odpor. Tak pacifizem, ki nima z iskrenim miroljubjem nikakšne zveze, ni nič drugega, kakor poziv k izdaji domovine!

4. Najnevarnejše zastrupljanje duš pa je zanikanje pojma lastnine. Razumemo seveda, da je ta pojem v smislu, kakor ga je oznanjal in zlorabljal samoljubni liberalizem, slab. Toda slaba je tudi marksistična kritika: lastnina je tatvina. S tem marksizem zanika naš notranji nagon in našo ustvarjalno moč; ne samo na gospodarskem, temveč tudi na vseh ostalih poljih človekovega udejstvovanja. Umetniku ali iznajditelju odreka pravico do nagrade za ustvaritev njegovega genija in napora, če ga popolnoma ne podredi režimu, kmetu pa s kolektiviziranjem odvzema plodove in izkupiček njegovega trudapolnega napora. Tako marksizem enači najsposobnejše in najmarljivejše ljudi z izmečki in lenuhi ter tako nasilno potiska človeštvo na nižjo stopnjo napredka in kulture.

Za nas — nasprotno — pojem o lastnini ni predmet nekega neumnega in zlikovskega teoretiziranja, temveč vprašanje značaja; kajti lastnina,

ki si jo pridobimo s poštenim umskim ali fizičnim delom, mora biti nedotakljiva za vsakogar, predvsem tudi za državo, kaj šele za režim!

V praksi je marksizem povsod točno pokazal, kako „iskreno“ pojmuje „lastnino kot tatvino“. Pojem je enostavno obrnil; ukradej je pošteno pridobljeno lastnino in — ukradeno proglasil za upravičeno lastnino!

Zato vidimo povsod, kjer si je marksizem prisvojil oblast, kako je na vseh poljih državnega življenja njegova celotna ideologija lažna utvara. Vsi doslejšnji poizkusi, da bi po marksističnem načinu ustvarili zadovoljivo socialno stanje, so žalostno propadli.

Slednjič pa marksistični voditelji, to je ministri, generali, komisarji, ravnatelji itd. tudi sami uvidevajo, da teče življenje daleč proč od njihovih teorij. Zato pa vso svojo pamet in oblast koncentrirajo v to, da si zagotove položaje in dohodke,*** ter da preskrbijo za „rdeče trdnjave“, predvsem delavske sindikate, urade za zavarovanje delavcev, delavske zbornice, borze dela, občinske uprave itd., z eno besedo, vse, kar donaja dohodke in kjer je mogoče — krasti.

Takšno stanje seveda porazno učinkuje na življenje naroda ter se postopoma pretvarja v borbo vseh proti vsem, ustvarjajoč izhodišče za napadalni odred marksizma, za — boljševizem.

Boljševizem, ki ga vodijo najbolj zagrizeni in brezkompromisni mednarodni marksisti, ki so komunisti, naj namreč v tako nastalem vseobčem kaosu vzpostavi — „diktaturo proletariata“.

(Sledi)

*** Desetletja za tem, ko so bile izgovorjene te besede, je odrinjeni marksistični teoretik Milovan Djilas napisal svoj „Novi razred“. — Op. prireditelja.

TEMA ZA RAZMIŠLJANJE

Oziraj se z občudovanjem na tiste, ki so se lotil velikih stvari, čeprav so jih okoliščine opeharile za uspeh. To so silni in plemeniti duhovi, ki vzpodbujajo k pozitivnim dejanjem.

Seneca

4. septembra letos bo poteklo 40 let usmrtnice očeta slovenskega domobranstva **GENERALA LEONA RUPNIKA**.

Spominska svečanost bo **7. septembra 1986** v prostorih Zavežišča dr. Gregorija Rožmana ob 11. uri združena s sv. mašo.

Za vse domobrance in somišljenike je udeležba častna dolžnost.

BOG — NAROD — DOMOVINA

Komunisti navdušeno prisegli zvestobo Hitlerju

Ko so Nemci aprila 1941. leta zasedli Gorenjsko in štajersko, so bile Moravče pri Domžalah v nemški coni.

Moravče in njena okolica sta mi dobro poznani; tudi mnogo ljudi sem osebno poznal, zato lahko pišem, kar sem doživel in videl.

Najprej so Nemci vse ljudi popisovali. Vsakdo je bil poklican pred komisijo. Hoteli so vse vedeti. Pazili so na čisto raso, če ni kdo judovskega pokolenja. Zelo so se tudi zanimali za one, kateri so bili v špaski revoluciji 1936. leta. Potem smo kmalu prejeli osebne izkaznice. Večina smo imeli zelen pas na izkaznicah preko sredine; torej sprejeti in priključeni Nemčiji.

Nemci so takoj za vse moške preskrbeli delo. To je zelo ugodno vplivalo na mnoge, kajti pred vojno je bila svetovna kriza; ni bilo dela ne denarja. Delavci so bili kar zadovoljni; mnogi celo vneti za Nemčijo. Zanje je bilo samo to važno, da imajo delo in zaslužek, da svoje družine lahko preživljajo — za vse drugo se niso mnogo zanimali.

NEMCI ORGANIZIRALI PO VSEH OBČINAH ZBOROVANJA

V poletnem času 1941. leta (datuma se ne spominjam) so izdali razglas, da bo v nedeljo ob 14. uri v Moravčah zborovanje. Za vse moške stare 18 let ali več iz moravške občine je bila udeležba strogo obvezna. Celo grozili so onim, kateri se ne bi udeležili zborovanja. Bali smo se posledic; zato smo se vsi odzvali. Zborovanje je bilo na prostem, pred ljudskim domom, ki je imel balkon, na katerem je bil Nemeč, poleg njega tolmač, tretji pa je imel foto aparat in nas slikal.

Govor ni bil dolg. Govoril je, da smo priključeni k Nemčiji itd. Vsega, kar je govoril, se seveda ne spominjam. Potem je bila prisega Hitlerju. Zapovedali so, da vsi dvignemo roke poševno gori, tako kakor so pozdravljali Nemci. Jaz nisem roke takoj vzdignil, pa me je poleg stoječi pocukal za roko. Oni na balkonu je stalno slikal; bilo je nevarno, če bi roke ne vzdignil — to bi se na sliki videlo. Med nami so tudi bili nekateri, ki bi verjetno Nemečem prijavili, če bi kdo roke ne vzdignil. Bal sem se posledic in sem roko vzdignil; vsi smo držali roke poševno navzgor. Nemeč pa je govoril: „Sedaj je Hitler vladar vseh in vsa njegova povelja se morajo zvesto izpolnjevati...“ Potem je bilo dano povelje, da pozdravimo: „Heil Hitler!“ Nekateri so navdušeno glasno zakričali — mnogi pa neslišno. To je bila prisega in konec zborovanja.

Za večino nas je bila ta prisega prisiljena — zato je bila neveljavna. Vsi, kateri so navdušeno PRISEGALI ZVESTOBO HITLERJU,

so bili med tistimi, ki so bili 1943.-1944. leta sprejeti v komunistično partijo. Za nje je bila prisega Hitlerju veljavna! In komunistična partija se je v glavnem ravnala tako, kakor je prisegla!

Nemci niso morili svojih ljudi — samo Slovence!

Komunisti so morili svoje ljudi; očete, matere, fante, dekleta, otroke, tudi dojenčke.

Nemci so požigali domove tujim ljudem po Sloveniji; po krivdi partizanov!

Komunisti so požigali svojim ljudem!

Nemci so ropali po Sloveniji, tujim ljudem!

Komunisti so ropali svojim ljudem!

Nemci so morili slovenske talce — po krivdi komunistov.

Komunisti so morili talce po Sloveniji; svoje ljudi, po svoji lastni krivdi!

Dovolj je dokazov, da se je komunistična partija v glavnem borila proti svojemu lastnemu narodu!

Na zborovanju so tudi bili Kokalj Franc in njegova dva sinova Slavko in Stane iz Vrhpolj pri Moravčah. Vsi so navdušeno prisegli Hitlerju. Vsa družina je sodelovala z Nemci in ljudje so se jih bali. Oče je bil sprejet v komunistično partijo 1943. leta; nič ni bilo narobe, da so delali za Nemce.

Partizani so 21. avgusta 1941. leta doma v hiši ustrelili Marna Franca iz Brezovice pri Krtini, potem pa okrog govorili, da je bil nemški zaupnik in izdajalec; to seveda brez dokazov, kar so ljudje vedeli in zato niso verjeli. Kokalj Franc, kateri je za Nemce tako delal, kar so ljudje vedeli in se vseh Kokaljevih bali, kajpada ni bil — izdajalec ker je bil za partizane; po vojni so ga postavili celo za župana v Domžalah.

Kdor ne pozna dovolj komunizma, bo to težko pravilno razumel. Mnogo ljudi po mestih ni hotelo razumeti domobrancev, kateri so se borili proti komunizmu — za resnično svobodo. Rajši so verjeli lažnivi propagandi komunisti in jih moralno in gmotno podpirali. Po vojni so spoznal, da so jih prevarali. Bili so razočarani; žal že mnogo prepozno!

PARTIZANI SO VEDNO GOVORILI: „MI SMO ZAVEDNI SLOVENCİ.“

Tudi tu so lagali! Niso zavedni Slovenci! Dovolj je dokazov, da delajo celo proti slovenskemu narodu. Komunisti so krivi, da slovenski jezik ni več čista slovenščina. V Ljubljani in drugod po Sloveniji, po gostilnah, bolnišnicah, celo po uradih je mnogokrat slišati govorjenje in kletvine v tujem jeziku. Kriva je komunistična partija, ker ni zavedna itd.

RDEČA ZVEZDA NA SLOVENSKI NARODNI ZASTAVI

Danes so po vsem svetu ljudje, kateri vedo, da so v vseh državah, katere imajo na zastavi rdečo zvezdo ali srp in kladivo komunisti pomo-

rili cele množice svojih ljudi. Tudi zvezda na slovenski zastavi je dokaz, da so komunisti zverinsko pomorili množice svojih ljudi. Vemo, da so preko 12.000 domobrancev strašno mučili predno so jih pomorili — po vojni. Med vojno in po njej do 1947. leta so komunisti pomorili več tisoč civilov, očetov, mater, fantov, deklet, otrok, tudi dojenčkov. Podivjani komunisti so morili pod rdečo zvezdo, katera je njim simbol — vsem drugim pa je v veliko sramoto!

DOMOBRANSKA PRISEGA HITLERJU

Večkrat komunisti omenjajo, da so domobranci prisegli Hitlerju. Na Gorenjskem Nemci niso zahtevali, da bi domobranci prisegli Hitlerju. Ako bi zahtevali, bi to bilo prisiljeno; nihče ne bi navdušeno prisegal. Taka prisega pa ni veljavna, ako je prisiljena!

Komunistični partijci pa so že 1941. leta navdušeno prisegli zvestobo Hitlerju v Moravčah; verjetno tudi po drugih občinah, kjer so bila enaka zborovanja in prisega Hitlerju. O tem pa komunisti vedno strogo molčijo.

ODMEVI IZ DOMOVINE

Džuli Šviga

Bogovi na Olimpu pijejo nektar

Da je tovariš Josip Vidmar starosta vseh Slovencev, kulturnih in ne-kulturnih, o tem ni vredno zgubljeni besed. Ob jubilejantovi devetdesetletnici so se o njem na široko razpisala vsa javna občila, s čimer se je prostor, namenjen kulturi, nenadoma skokovito povečal in razširil. Tudi to je nekaj. Vedno mlada revija *Sodobnost* je v svoji skrbi za svojo sodobnost Vidmarju že drugič posvetila celo številko (prvič je to storila ob njegovi osemdesetletnici). Vrhunec pa so vidmarjevska slavja doživela na intimni slovesnosti v Cankarjevem domu 14. oktobra letos. Tako na naslovni fotografiji kot v mastno tiskanem podnaslovu v *Delu* (15. X. 1985) so med čestitalci omenjeni „mnogi naši kulturni ustvarjalci in politični delavci, med njimi France Popit, Andrej Marinc, Lidija Šentjurs, Sergej Kraigher, Dušan Šinigoj, Pepca Kardelj, Vida Tomšič, France Štiglic, Vladimir Kavčič in drugi.“ Tako je tudi prav, naj se ve, kdo je cvet slovenskega naroda. (Ob tem le mimogrede v pojasnilo morebitnim naivnim bralkam: Vladimir Kavčič se v omenjeno plejado ni vstulil kot pisatelj, temveč kot predsednik Kulturne skupnosti Slovenije.). Pravica do slavnostnega govora je pripadla seveda Vidmarjevemu legitimnemu dediču, predsedniku Republiške konference SZDL Slovenije Francu Šetincu. Med drugim je izrekel tele zgo-

vorne besede: „Spravil je v zadrego tudi samo predsedstvo SFRJ, ki mu po naši ustavi ne more še enkrat podeliti reda junaka socialističnega dela, in skupščino SRS, ki mu ne more izkazati zahvale z novo listino priznanja.“

Tudi sama, ljube bralke, se bom držala znanega Spinozovega rekla: **Homo homini Deus, človek človeku bog**, in se pridružila plohi toplih besed našemu dragemu jubilarantu. Ne bom opisovala njegovih preteklih, sedanjih in prihodnjih zaslug, to so obilno postorili že drugi (na sami proslavi tudi moj primorski pranečak Č. Vrag), Vidmarja in vidmarjanstva bi se raje lotila kot fenomena. Kot zgodovinskega fenomena. Zgodovina slovenskega slovstva poteka in se kotali izrazito po dveh tirih. Na eni strani imamo usode Prešerna, Levstika, Murna, Ketteja, Cankarja, vse to seveda pred našim štetjem. Vsi našteti so, da se izrazimo po domače, krepko kri scali. To pa zato, ker so bili falirani študentje, boemi, neurejenci, alkoholički, seksualno nezmerni, zraven pa še sitnobe, zdrहारji in sploh nekakšni anarho-liberalci. **Po našem štetju, se pravi od leta 1945 naprej**, pa podobnih usod kar mrgoli, zato razuzdancev, nihilistov in sploh državnih sovražnikov niti ne bi naštevali, saj so zapiski o njih na debelo nakopičeni po policijskih in sodnih arhivih.

Na drugi strani barikade pa se svetijo imena Tavčarja, Župančiča in podobno, najsvetleje pa gotovo sveti zvezda Josipa Vidmarja. **Zenonium est et lentem coquere**, Zenon tudi lečo prav kuha, so modro rekli že stari Grki in s tem hoteli povedati, da je modrec v vsem najboljši in najbolj popoln, naj se loti že česar koli. Treba je imeti notranji instinkt za resnico in pravico. Tega instinkta se ni mogoče naučiti iz zaprašenih knjig, pa tudi sprševati svoje vesti ne velja, kajti vest je zelo nezanesljiva svetovalka. Treba je uganiti, kaj je v določenem trenutku edino dobro in prav. To pa je težko, saj je Vidmar eden redkih slovenskih književnikov, ki mu je to uspelo. To je lepo razvidno tudi iz njegove znamenite knjige **Obrazi**, kjer avtor dobrohotno opisuje druge slovenske literate. Naš nestor zvedavi bralki kramljuje razloži, kaj vse je manjkalo posameznim literarnim in drugim umetniškimi veličinam, da bi postali resnično pravi umetniki. Ta je bil preveč vdan alkoholu (kar nekaj takšnih pijančkov je naštetih), oni je bil preveč čustveno hladen, tretji spet je bil predvsem zmedena in mistična duša, katoliški krog v celoti ni vreden posebne pozornosti, saj vsi dobro vemo, da s klerikalci nikoli ni bilo nič. Vidmar vse te resnice izpove tako sugestivno, da mu bralka enostavno mora verjeti. Kajti on ve, on se nikoli ne zmoti, zgodovina mu je zmerom dala prav. Pravzaprav sta v **Obrazih** le dva lika, ki pred nami zasvetita v vsej svoji čistosti, popolnosti in brezmadežnosti. To sta, kot ste preničljive bralke gotovo že ugotovile, **Boris Kidrič** in **Edvard Kardelj**. To ni nič presenetljivega, saj omenjena junaka nista iz umetniških vrst. Iz eseja o **Borisu Kidriču** pa bralka zve tudi neko skrivnost, ki marsikaj pojasnjuje. Tu namreč Vidmar do popolnosti razvije svojo tezo, kako je v zgodovini dobrih pisateljev, pesnikov in dramatikov na pretek, medtem ko so pravi kritiki hudičevo na redko posejani. Zdaj postane jasno, zakaj Vidmar kot pravi kritik tako ponosno in samozavestno gleda na nepregledno mno-

žico slovenskih pisunov, ki so po drugi vojni tako ali tako ustvarili le za prgišče znosnih tekstov. Prav tako umljivo postane tudi dejstvo, zakaj takih časti, kot jih kritik **Vidmar** uživa zadnjih štirideset let, na Slovenskem zaživa ni užilo célo ustvarjalno občestvo skupaj. Z mrtvimi ustvarjalci je kajpak drugače, za te ni nevarnosti, da bi na lepem po nemarnem stegnili jezik in popackali svetlo podobo, ki jo je o njih ustvarila modra oblast.

Seveda pa so zasluge našega jublanta še dosti številnejše in raznovrstnejše. Njegov ostri kritički okus je sproti ločeval zrno od plev in uspešno anatemiziral pojave nihilizma in razvoja v slovenski literaturi, obenem pa se učinkovito bojeval tudi proti stranpotem in zablodam sodobnega gledališča. Če bi nam Slovincem **Goethe** ostal nedosegljivi vzor, potem bi naša deželica zagotovo postala sodobna **Florence**, kot si tega od nekdanj želi **Vidmar** (pa seveda naši voditelji, ki so jim razsvetljeni renesančni vladarji še zmerom hrepenenjski ideal). Ne smemo pa pozabiti na **Vidmarjev** rezolutni marksistični obračun z religijo, ki je le zadeva neukih in v mračnjaštvo pogreznjenih osebkov. Podobno zanimiva je njegova manihejska delitev na eni strani svetlih socialističnih in na drugi strani temačnih kapitalističnih sil v svetovnih okvirih (v **Mrtvaškem plesu**; o tem več v eseju **Džuli švice** izpred dveh let). **Vidmar**, ki v svoji podrožniški vili ali na **Brdu** pri **Kranju** pridno snuje kritičke načrte, je bil tudi eden prvih, ki je gromko zabobnel proti hednemu potrošništvu in pokvarjenim posameznikom, ki bi si kar kupovali hladilnike in podobno konzumno robo, namesto da bi uživali v **Goetheju** in **Prešernu**.

Njegov boj za demokracijo in proti razkroju, proti nihilizmu **Pirjevca** in **Kermaunerja**, proti fuzbalski literaturi **Vitomila Zupana** in proti križankam, ki da jih pišejo sodobni pisatelji, pa je že preveč znan in slovit, da bi se ga podrobneje dotikala.

Publilius Syrus je pred davnimi stoletji zapisal: *Igniscas saepe alteri, nunquam tibi*, pogosto oproščaj drugim, sebi nikoli. Naš jublant je v svojem življenju uporabil ostro orožje dialektike in to staro sentenco obrnil na glavo. Tako je tudi prav.

Čeprav bi rada končala zanosno, cenjene bralke, pa mi vest ne da miru, zato ne morem in ne smem zamolčati tudi madeža na sicer polnem in bogatem življenju **Josipa Vidmarja**. Ta madež sega v daljna petdeseta leta, imenuje pa se polemika z doktorjem **Borisom Zihelrom**. To je bil trenutek, ko se je **Josip Vidmar** uprl partijnosti v literaturi in se šel bost z našim drugim kritičkim velikanom. Mu je bilo tega treba? Mu je bilo treba te namerne razpoke v sicer monolitnem življenjskem loku? Bomo še videle. *Temporis filia veritas*, resnica je hči dobe, danes je takšna, jutri spet drugačna.

RAZREDNI POZDRAV
DŽULI ŠVIGA

(**Mladina**, stran 35, št. 35, Ljubljana 25. 10. 1985)

40-letnica smrti gen. Leona Rupnika

Že zdaj opominjamo krajevna društva, da bo letos 4. septembra poteklo 40 let od mučeniške smrti gen. Leona Rupnika, očeta Slovenskega domobranstva. Kakor je bilo lansko leto posvečeno 40-letnici Vetrinja, tako bomo leto 1986 posvetili spominu tega velikega človeka.

General Rupnik nam je vse premalo poznan; dostikrat samo v slabi luči, kot ga slikajo komunisti. Da je temu tako, pa ni krivda samo komunistov, ampak prav tako tudi raznih strankarskih politikov, ki so se šli velike voditelje, a ko jih je narod potreboval, so na celi črti odpovedali tako, da mu vsi skupaj niti do kolen ne sežejo. Še zdaj mu nekateri očitajo pravoslavje, srbofilstvo in nemškutarstvo. Zakaj? Ker je veliko lažje naštevati napake drugih, kot pa priznati, da sami za narod niso storili ničesar, posebno ne v primerjavi s starim generalom.

V nekaj potezah si še enkrat zarišimo v spomin Rupnikovo podobo.

Po laški kapitulaciji, ko je izgledalo, da je že vse izgubljeno, ga je zastopstvo političnega vodstva prišlo prosit, da prevzame pokrajinsko oblast. Rupnik se je tedaj dobro zavedal, kako nevaren korak je to, a kljub temu se je žrtvoval za dobro naroda rekoč: „Slovenec sem — domovina me kliče. Vojak sem — domovina me potrebuje, in jaz bom domovini dal vse zmožnosti na razpolago. Zavedam pa se, da stopam z eno nogo v lastni grob.“ Tako se je general Rupnik sam zavestno žrtvoval. V svoji službi ni iskal predsedniške ali generalske časti, ampak je bil najprej samo vojak, ki je pripravljen domovini vse dati. Svojim domobrancem je napisal 10 pravil, v katerih jih je opominjal, da so vojaki, in ker so domobranci, morajo služiti, morajo biti plemeniti in, če treba, za domovino dati tudi življenje. Kot oče jih je učil: „Tekmovali bomo v tem, da vsakdo izmed nas čim več doprinese do ustvaritve enotne miselnosti slovenskega naroda, da bomo tako strankarsko pomirjeni v slogi zastavili vse svoje sile v delo in napor za boljše življenje nas vseh skupaj in tako zapustili poznim rodovom zanamcev dostojno dediščino, zaradi katere nas bodo imeli v lepem spominu in v časti in jim bomo še v daljni bodočnosti vzor zdravega in življenja sposobnega naroda, ki je v najtežjih časih našel samega sebe in pot iz zmede k vstajenju.“

Če se spomnimo naših ljudskih taborov, še vedno vidimo številne množice, ki so prišle Rupnika poslušat ali samo videt. To ni bila le sila vojne in strah revolucije, to je bila ljubezen slovenskega človeka do svojega rešitelja, ki je edini stopil na branik v obrambo življenja

Bil je oče narodu in domovini, ne zaradi iskanja in hrepenenja pa časti, ampak ker je bil pripravljen, vse žrtvovati. Kje so pa tisti, ki so ga takrat prosili, naj stopi na to pot, da si sami niso umazali rok?! Prišli so ob koncu vojne, da so ga zavrgli, narod pa speljali na Koroško in v smrt. Celo takrat, ko Rupnikov nastop in pogled Angležem ni pustil, da bi ga vrnili Titu, ga naši politikanti niso pustili v taborišče v Italiji. To

je sivega generala zlomilo, ta nehvaležnost ga je ubila. Komunisti so nekaj mesecev pozneje samo sprožili salvo, da se je slišal konec.

Spomnimo se na to nehvaležnost letos, ko se bomo spominjali njegove smrti. Ustrelili so ga v Gramozni jami za Golovcem, potem pa ga neznanokje zasuli. Po nekem poročilu so ga zakopali na cesti, ki pelje na žale, da bi ljudje sramotno gazili čez njegove kosti.

Naj vsak od nas po svojih močeh doprinese, da ta cesta nam in vsemu slovenskemu narodu postane pot, ki pelje v resnično svobodo.

Slava njegovemu spominu!

Za gl. odbor TABOR-a
S. P.

ODMEV IZ ŠVEDSKE

(Od našega švedskega dopisnika)

Švedska, 21. marca 1986. — Danes se že veliko govori o tem, kaj so počeli Angleži s protikomunističnimi borci in civilisti, ki so se zatekli k njim pod zaščito. Nihče pa še ni zvedel o grozodejstvih, ki so se tisti čas dogajala tudi na švedskem. Toda danes že tudi švedski časopisi prinašajo cele strani, kako so Švedi nesramno vračali begunce Sovjetom. 28. januarja 1946 so vrnili tudi Baltijce — fante od 17 do 35 let starosti —, ki so pribežali iz ZSSR preko zamrznjenega morja na švedsko. Švedi so jim obljubili, da jih po ženevski konvenciji ne bodo vrnili. To pa samo zato, da ne bi pobegnili na Dansko, kjer so z ljudmi postopali bolj odkrito. Najprej so Švedi vrnili Sovjetski zvezi

vse Ruse, ki so pribežali sem, nato vse Nemce, nazadnje pa tudi še Baltijce, ki so jih preoblekli v nemške uniforme in vrnili v Trelleborgu. Tu so se dogajale strašne stvari. Ker so ljudje skakali v vodo in se oprijemali vsake stvari, da bi se rešili, so jim sekali roke... Mnogo jih je napravilo samomor. Dogajale so se torej grozote kot na avstrijsko-jugoslovanski meji. Največji krvoločnež je bil polk. Carl Magnus Björkman, ki je vse begunce vrnil Sovjetom, kljub temu, da jim je prej za sveto obljubil, da bodo po ženevski konvenciji ostali na švedskem. Prilagam njegovo sliko, ki jo je prinesel švedski časopis „Barometern“, kateri pravi o njem, da je bil „hudič hudičev“. Tako ga bo lahko spoznal ves svet.

Današnje stanje v švedski ni daleč od „rdečega raja“. Vsak dan lahko

trikrat poslušamo radijska poročila iz Jugoslavije. Vse jim je dovoljeno. Zgradili so državo v državi.

Za Palmetom danes po vsem svetu jokajo in ga slavijo. Bil pa je eden prvih, ki je pomagal graditi komunizem z denarjem švedskega državljana. Delil je milijone gverilam po vsem svetu. Danes je tu v švedski gnezdo vseh organizacij svetovne bande. Imajo proste roke in lahko delajo, kar hočejo. Švedska pa ima 602 milijard notranjega in 290 milijonov dol. zunanjega dolga. Vse se registrira. Torej ni svobode, kot se govori, temveč skrita diktatura rdečega sistema. Vsakdo, ki je nasprotnik „socializma“, je nekje registriran. Osebnost lahko izpričam, da v 25 letih nisem dobil niti ene prošnje ugodno rešene. Vse je bilo odbito; tudi mojim otrokom, ker smo vsi nekomunisti. Če si nekomunist, si — nasprotnik! In svet danes tuli, kaj je bil Palme...

Povsod poslušamo, kako dobre odnošaje ima švedska s komunistično Jugoslavijo. Seveda; trgovske izmene je za več kot 300 milijonov dolarjev letno...

Še to; Palmetovega „morilca“ so izpustili; kljub temu, da so časopisi že prinesli njegovo sliko in celo naslov... Hoteli so pač nekoga najti. Sedaj pa ta človek zahteva odškodnino...

Drugih posebnih novosti za sedaj ni. Pa še drugič kaj.

Ciril Istenič

Mi slovenski smo vojaki

Mi slovenski smo vojaki,
do neba kipi naš glas,
strumni naši so koraki,
kliče nas usodni čas.
Kaj nam mar je smrt,
da je le sovrag naš strt.
Za slovensko domačijo,
za naš dragi dom in rod.

Za slovensko domačijo,
stopamo v potrebni boj,
bratje naši še trpijo,
v boj, zanje, mi vsi takoj.
Vsi na plan, na plan
bratje velik naš bo dan,
za slovensko domačijo,
za naš dragi dom in rod.

Domovina, mati mila,
glej srce gori plamti,
črna zdi se nam gomila,
le da svobodna si Ti.
Tvoja sveta tla,
vneto branimo jih zla,
za slovensko domačijo,
za naš dragi dom in rod.

Skupaj bratje misli ene,
narod je slovenski klen,
naše vrste so jeklene,
kdor ni z nami je zgubljen.
Brušen je meč,
kliče glas grmeč, svareč.
Za slovensko domačijo,
za naš dragi dom in rod.

Tone Marolt – 60-letnik

V nedeljo 13. aprila 1986 je naš Tone v krogu družine, ožjih sorodnikov in prijateljev praznoval 60-letnico svojega življenja. Je še vedno mlad in nasmejan in poln veselja do dela. Pa poglejmo malo njegovo življenjsko pot.

Rodil se je 15. aprila 1926 v vasi Gornje Poljane, občina Velike Lašče, v dobro znani družini pri „Miklavževih“. Bil je peti otrok in prvi sin, ki so mu sledili še štirje.

Ko je bil pok. inž. France Grum s svojim udarnim Velikolaškim bataljonom v teh krajih in tu preganjal rdeče tolpe, se je večkrat oglasil pri Miklavževih. Komunisti so ugrabili dve Miklavževi dekleti z namenom, da ju ubijejo, ker so trdili, da sta protikomunističnega prepričanja in da delata za domobrance. France Grum je dal takoj po tej ugrabitvi zapreti več komunističnih terencev in terenok ter je poslal enega od teh do partizanov z opominom, da takoj spustijo Miklavževa dekleta, če ne, bodo vsi zaprti terenci postreljeni. Dekleti sta bili takoj izpuščeni.

Kot mladenič se je pridružil vaškim stražarjem v Velikih Laščah in se z njimi umaknil na Turjak. Še pred napadom rdečih na Turjak se je umaknil k skupini v Zapotok. Ko so se začeli umikati vaški stražarji proti Ljubljani, se je pridružil skupini Dobropoljcev, ki so se vrnili v domače gozdove in se skrivali do nemške ofenzive. Z Nemci so potem odšli v Ljubljano, kjer se je tudi Tone pridružil domobrancem in je imel številko 3.445. Tu se je nekaj časa vežbal ter bil dodeljen 63. četi v Križko vas, kjer je ostal do padea te postojanke. Pozneje je bil nekaj časa v Višnji gori, a konec vojne je doživel v Škofljici, od koder se je z ostalimi umaknil preko Ljubelja in prišel v Vetrinje. Tu je našel očeta s štirimi sestrami, s katerimi se je umaknil čez hribe v Italijo.

V Italiji je bil najprej v hrvaškem taborišču v Fermu, kjer se je takrat nahajal general Leon Rupnik. Od tu je prišel v Servigliano in pozneje v Senegallio. Od tu je odšel njegov oče domov, kjer je ostala njegova žena s še štirimi otroki. Tone je s sestrami prišel l. 1948 v Argentino.

Leta 1955 se je poročil s Kristino Jarc iz znane protikomunistične družine, saj so slovenski komunisti zahtevali, da njenega očeta Angleži vrnejo. V zakonu je 60-letnik imel enega sina in dve hčerki, od katerih

je ena že poročena. Tu v Argentini je postal Tone zidar z lastnim podjetjem, katerega je s sinom še povečal.

Tudi mi prijatelji od Tabora se veselimo Tvojih uspehov v življenju in Ti kličemo: še na mnoga mnoga leta. Bog Te živi!

Vencelj Dolenc

MNENJA IN VRENJA

Hans Werner Neulen: NA NEMŠKI STRANI

Mednarodni prostovoljci v nemški vojski in SS-oddelkih. 1)

Kljub grmadam knjig in rekam tiskarskega črnila zgodovina 2. svetovne vojne (1939-1945) v vseh odtenkih še zdaleč ni dokončno zapisana. In zatrdno še dolgo, dolgo ne bo. Predvsem ne zato, ker so jo doslej — z redkimi korajžnimi, značajnimi izjemami — pisali samo zmagovalci — ali kvečjemu vsaj njihovi užitekariji, če ne celo zainteresirani večni špekulanti, ki skušajo vsaj nekaj curkov iz veletoka preliti krvi speljati na svoje mline. — Njene usodne posledice bodo sprožile še vrsto svetovnopoličnih premikov, še ne predvidljivih družbenih, gospodarskih, idejnih in filozofskih pretresov ter pobrale še orjaške žrtve, preden jo bo pravilno ocenil še le neki nesluteni rod, ko bo postavil nazaj na pravo mesto in restavriral vrednote in pojme, ki jih je ta vojna prekopicnila, postavila na glavo in in pomendrala v splošno dekadenco in kaos, kakršnemu celo katoliška Cerkev ni mogla popolnoma uiti.

Če ne že eno izmed najbolj pretresljivih, prav zatrdno pa najbolj svojsko, edinstveno poglavje te dokončno zapisane zgodovine bodo gotovo mednarodni prostovoljci na strani nemških oboroženih sil v minuli (?) svetovni vojni.

Kako namreč razložiti in oceniti paradoks, da je bil Hitler leta 1944 (!) — ne 1940/41, ko očitno ni bilo sile na svetu, ki bi lahko zaustavila ne samo najbolje opremljenega, temveč tudi in predvsem idejno in psihološko najbolje obdelanega in podkovanega nemškega vojaka — vrhovni gospodovalec več kot milijona in pol pretežno svojih sovražnikov, ki so se vendar za nekaj borili (v nekaterih slučajih še vse bolj hrabro in požrtovalno kot nemški vojaki) in za nekaj prelivali kri — na nemški strani? Kako ovrednotiti fenomen, ki izza perzijskih vojn nima vzporedka v zgodovini, da se je na strani Nemcev pod Hitlerjem bojevala in v rekah prelivala kri najbolj pestra združba vsaj milijona in pol podanikov tiste Evrope, ki jo je vendar Nemčija pregazila..., pa preko kavkaških in mongolskih rodov...

1) Hans Werner Neulen: AN DEUTSCHER SEITE. Internationale Freiwillige von Wehrmacht und Waffen-SS — Universitas, Verlag, München, 1985. — S. 518.

Tja do dežel Afrike..., pa Indije..., pa Arabcev... in — palestinskih Židov (Irgun Zvai Leumi, ki je z nadaljevanjem boja proti britanskemu imperializmu Židom končno izvojevala samostojno državo — Izrael)?

S pojmi, ki jih je zmaličila 2. svetovna vojna, to gotovo ni mogoče!

In vendar neka razlaga mora biti za to, da celo svobodomiselnja Francija ni dala samo „makijev“, ampak tudi oddelke, ki so krvaveli na vzhodni fronti v vrstah SS...; da so celo Angleži vsaj skušali postaviti na noge svoj „British Free Corps“, ki je bil januarja 1944 (!) vključen v SS..., in da sta se vsaj še dva preživela vojaka tega korpusa celo v zadnjih trenutkih vojne borila na izgubljenih nemških pozicijah — v Berlinu...; da Poljakov in baltskih narodov, za katere zgodovinarju pač ne bo težko najti motivacije za takšen korak, ne omenjam...; in da je nad milijon po večini bivših komsolcev vseh narodnosti Sovjetske zveze še aprila 1945 (!!) formalno priseglo, da se bodo v „Ruski osvobodilni armiji“ (ROA) pod vodstvom sovjetskega heroja, poveljnika 2. sovjetske udarne armije na volhovskem bojišču generala Andreja Andrejeviča Vlasova „za osvoboditev narodov Rusije... do zadnje kaplje krvi... borili v zavezništvu z Nemčijo pod vrhovnim poveljstvom Adolfa Hitlerja...“ (S. 350)

Kaj so torej bili ti prostovoljci in njihovi politični vodniki? — So bili „plačanci“, „sužnji v pruskem prisilnem jopiču“, „izdajalci“, „zločinci“, „izmečki“... , ali pa so — nasprotno — bili „najboljši sinovi“ vseh teh narodov in zaradi usode, ki jih je po „zaslugi“ zmagovalcev po koncu vojne doletela, — „mučenci 20. stoletja“? —

Na vsa ta vprašanja naj bi odgovoril pravnik Hans Werner Neulen v svojem obširnem, resnem znanstvenem delu.

Zato posamično obdela primere prostovoljcev — vključno s kratkimi življenjepisi in idejno-političnimi vzgledi njih voditeljev — 47 različnih narodnosti, ki so se bojevali na nemški strani. Še zastopniki strogo nevtralne Švice in neznatnega, pa v svetovnih finančah hudo pomembnega Liechtensteina so med njimi.

Kajpak je v knjigi (S. 220-224) kratek, poseben odstavek namenjen tudi Sloveniji in na str. 412 kratkemu življenjepisnemu gen. Leona Rupnika.

Če bi Hans Werner Neulen hotel naš slučaj vsestransko pravično predstaviti, bi zaradi zamotanosti in edinstvenosti (stalnistična revolucija prav za časa tuje okupacije, ko je narod imel na vse strani zvezane roke) danih okoliščin in dejstevnikov ter iz njih izvirajočih križajočih se interesov kajpak moral samo o Sloveniji napisati še vse bolj zajetno knjigo, kot jo je namenil vsem prostovoljcem 47 narodnosti.

Toda navkljub očitno najboljšim objektivnim stremljenjem pisca, pomanjkljivost prikaza ne leži v njegovem skromnem obsegu, temveč v dejstvu, da so vsaj nekateri bistveni dogodki nepravilno, včasih celo v časovnem sosedstvu izven konteksta omenjeni in zato nerazumljivi, čeprav so končni zaključki v splošnem — za nas, ki razmere poznamo, ne pa za tujega bralca — pravilni; kot npr., da „je MVAC (Vaške straže) treba prepoznati predvsem kot protikomunistično enoto, ne pa kot italijansko pomo-

žno četo.“ V splošnem je tudi pravilno zapisano, da „so septembra 1943 slovenski protikomunistični krogi naprosili generala Leona Rupnika, naj proti komunistični nevarnosti organizira neko zanesljivo oboroženo silo, nacionalno vojsko, ki naj bi izpodbila tla tudi nemškimi represivnim meram,“ in da „je gen. Rupnik združil vse protikomunistične sile.“

Toda prav citirani zadnji stavek postane za nepoučenega bralca nerazumljiv, ker avtor na drugem mestu — pred tem citatom — pravi, da naj bi „pristaši Slovenske ljudske stranke, ki je med obema vojnama prevladovala, postavili na noge ‘Slovensko legijo’,“ kakor da torej drugih protikomunističnih legij ne bi bilo; v katerem slučaju gen. Rupniku torej ne bi bilo potreba združevati — vseh protikomunističnih sil. In potem, ko bi naj po Neulenu gen. Rupnik že ustanovil slovensko domobranstvo in s tem združil vse protikomunistične sile, naj bi „neki duhovnik ustanovil še neki drugi protikomunistični oboroženi oddelek — belo gardo“, ki so jo komunisti (ne pove, da s pomočjo Italijanov, ki so zapustili nemškega, zaveznika) „poleti 1943“ uničili na Turjaku, kjer „so partizani pomorili vse ujetnike“, da bi protikomunistične borec po Kardeljevi cinični izjavi, ki jo citira po Djilasu 2), — „demoralizirali“.

Hans Werner Neulen očitno ne ve, da so vsaj pri nas komunisti po terminologiji še izza boljševiške revolucije v Rusiji predvsem protikomunistične borec katoliškega idejnega izvora na splošno nazivali „belo gardo“ — v nasprotju s četniki, ki so veljali za „plavo gardo“ — in pri tem poniglavo mislili, da jih — žalijo, sramotijo.

Ker z duhovnikom, ki naj bi — še po ustanovitvi domobranstva organiziral svojo „belo gardo“, najbrž misli dr. Lamberta Ehrlicha (če ne celo samega škofa dr. Gregorija Rožmana?), in ker sta prav tragediji četnikov v Grčaricah (katere avtor sploh ne omenja) in vaških stražarjev (MVAC) na Turjaku bili najmočnejša motivacija, da je gen. Rupnik lahko združil vse protikomunistične sile v svojem slovenskem domobranstvu, so avtorju gornji podatki vsaj časovno popolnoma ušli iz konteksta.

Nadalje avtor pravi, da „protikomunistični Slovenci niso služili samo v beli gardi in pri domobrancih, ampak tudi v ‘SS-Kraškem brambovskem bataljonu’, ki naj bi po povelju državnega vodje SS z dne 18. julija 1944 bil podlaga za ‘Divizijo kraških lovcev’. V Kraškem brambovskem bataljonu so bili poleg Slovencev še Volksdeutscherji iz vsega Balkana, Istrijani in Italijani. Če so partizani pripadnike te enote ujeli, je to v večini slučajev zanje pomenilo gotovo smrt.“ In navede slučaj 15 pogrešanih mož tega bataljona, ki so jih našli, ko so jih partizani grozotno poklali in njihove glave nasadili na bajonete. V opombi pa Neulen pravi, da „do te divizije ni nikdar prišlo, tako da je bila enota decembra 1944 pretvorjena v brigado“.

2) Milovan Djilas: Der Krieg der Partisanen. Memoiren 1941-1945, Wien-München-Zürich-Innsbruck 2. Aufl. 1978.

Carnier-ovega 3) spisa, po katerem Neulen jemlje ta podatek, ne poznam in ga tudi (še) nimam pri roki, da bi lahko preveril, kakšno dokumentarno veljavo ima. Toda kljub temu, da sem tista naša tragična leta preстал „biku na rogovih“ ter zato poznam dogodke pri nas in njihova ozadja do podrobnosti, ki jih po moji smrti tudi najbolj vesten zgodovinar ne bo odkril, ter si povrh še domišljam, da našo medvojno-med-revolucionarno problematiko poznam do obisti, moram kar priznati, da sem za to „Kraško“ divizijo mogoče prav zato, da do nje nikdar ni prišlo, pa še celo za „Kraško“ brigado, ki pa naj bi obstajala, zvedel šele od Neulena. — Ni mogoče tržaški SS-Gruppenführer Odilo Globotschnigg v ihti izvedbe Himmlerjeve tozadevne zapovedi med ostalimi svojimi četami tudi primorsko „Slovensko varnostno stražo“ (primorske domobrance) v akh na svoja nadrejena mesta predstavil kar kot sestavni del „Kraške“ SS-brigade? — Ne vem. — Toda, kakor sem že na drugem mestu popisal,* se je ob istem času tudi ljubljanski SS-Obergruppenführer Erwin Rösener — gotovo v izvajanju istega Himmlerjevega povelja — v Ljubljanski pokrajini baval z nameni, da bi Rupnikovo slovensko domobranstvo „prepeljal“ v SS-Divizijo „Jadransko Primorje“, kar sem še o pravem času odkril prav jaz in je potem gen. Rupnik dosegel, da je Rösener zadevo nekako „založil“. Kajpak nam je vsem pri tem pomagalo dejstvo, da so dogodki na svetovnih bojiščih prehiteli tudi SS-Reichsführerja Heinricha Himmlerja in je na stvar očitno — „pozabil“.

Vse te pripombe seveda še zdaleč niso nikak očitek Hansu Wernerju Neulenu. Nasprotno; tudi s tem, kar je napisal, je Slovencem napravil veliko uslugo. Z njegovo knjigo bo slovenska medvojna in istočasno med-revolucionarna problematika šla v širni svet. Zakaj prav tako, kot sem se jaz pogreznil v problematiko indijskih, arabskih, afriških, palestinskih... prostovoljcev na nemški strani, bo zadržno tudi nekdo med temi narodi vsaj mimogrede prebral še odstavek o nas in tako najbrž šele od Hansa Wernerja Neulena zvedel, da neke sploh obstajajo tudi Slovenci, ki so med 2. svetovno vojno imeli probleme, za katere so dali glavo — neki general Leon Rupnik in tisoči njegovih domobrancev. Za to moramo biti avtorju hvaležni.

Če je v tej zvezi na mestu kakšen očitek, si mora prav takoimenovana slovenska „ideološka emigracija“ hudo resno izprašati vest.

Oglejmo si samo kakšno gradivo je imel pisec o nas na razpolago!

Medtem ko npr. za Hrvate našteva dve drobno tiskani strani virov, ki brez aktivnega delovanja hrvaške „ideološke emigracije“ v pre mnogih primerih tudi ne bi obstajali, smo Slovenci opravili z bore 9 opombami v 13 nepolnih vrsticah; — pa še med temi ni niti enega „našega“ vira! Poleg Milovana Djilasa (1) in Carniera, katerih knjigi sem že indi-

3) Pier Arrigo Carnier: Lo sterminio mancato. La dominazione nazista nel Veneto orientale 1943-1945, Milano 1982.

*) Dr. Stanko Kociper: SS-divizija „Jadransko Primorje“. — TABOR 1. l. 1979 april-maj, str. 98 isl. — Op. ured.

vidualiziral v dveh opombah k temu poročilu pod črto, najdemo samo še dva Srba: Tomaševića 4) in predvsem Karapandžića, 5) ki nam je najbližji in po katerem je s souporabo Tolstojeve „Celovške zarote“ v angleškem izvirniku vesoljnemu svetu pravično prikazal našo — vetrinjsko tragedijo.

Je to pomanjkanje gradiva za boljši in bolj objektiven prikaz našega slučaja Neulena krivda? Če bi se še tako potrudil (in knjiga na vseh straneh dokazuje, da se je; saj uporablja gradivo iz vseh zornih kotov), kaj bi v nekem svetovnem jeziku našel z „naše“ strani napisanega o naši slovenski medvojni, medrevolucionarni stiski?

Seveda se bom sedaj marsikomu še bolj zameril... Toda, kaj je naša „ideološka emigracija“ na tem področju doprinesla, da bi veliki svet zvedel za naše probleme med okupacijo in istočasno stalnistično revolucijo? (Če se seveda tudi med nami ne bo našel neki legendarni srbski „gedža“ in po njegovem zgledu zahteval: „Govori slovenski, da te razume ves svet!“)

Kajpak izdajamo — in drago plačujemo — neznatne naklade desetih publikacij, ki naj bi velikemu svetu, kateri jih seveda ne razume, dokazale našo visoko kulturno stopnjo, ko vsaj „napol pismenci“, če ne že popolni „nepismenci“ razkladajo svoja omizijska gledišča in v glavnem razobešajo preperle in povrhu še umazane cunje — za osebno uporabo... In s tem naj bi bilo kar vse opravljeno? — In „ideološka emigracija“???

Nimamo svojega vrhovnega političnega predstavništva, ki nas sprememlja vsaj že iz leta 1944 in nas „predstavlja“ (kdo ga je izvolil?) že 40 let zdomstva? — Se ne ponašamo celo z zdomsko akademijo — Slovensko kulturno akcijo?

S katerim svetovnim forumom je naše politično predstavništvo vzpostavilo žive zveze, da bi ga zainteresiralo za našo problematiko? — Kaj je naredil predvsem zgodovinski odsek Slovenske kulturne akcije, da bi npr. Hans Werner Neulen nekje v neki svetovni knjižnici na nekem svetovnem jeziku našel tudi nekaj „našega“ gradiva?

Dokler predvsem ti dve vrhunski ustanovi naše „ideološke emigracije“ ne bosta mogli pozitivno odgovoriti na stavljeno vprašanje, nimamo nikakšne pravice, da bi Hansu Wernerju Neulenu (ali mogoče še komu) kaj očitali! — —

Hans Werner Neulen je v resnici opravil edinstveno, ciklopsko delo. Ne zaradi zajetnosti 518 strani knjige velikega formata, kar je za znanstveno gradivo že samo po sebi izjemajoče opravilo, temveč predvsem zato, ker svoje delo oslanja izključno na uporabo doslej menda kar vse obelodanjene literature, ki se utegne pečati s to stvarino iz najrazličnejših gledišč, in na stotine dokumentov iz vojnih in državnih arhivov; saj v

- 4) J. Tomasevich: War and revolution in Yugoslavia 1941-1945. The Chetniks. Stanford 1975.
- 5) Borivoje M. Karapandžich: The bloodiest Yugoslav Spring 1945. Tito's Katyns and GU-Lags, New York 1980.

knjigi poleg 79 slik na odličnem ilustracijskem papirju 100 drobno tiskanih strani nameni samo naštevanju uporabljenih virov, ker so citati iz njih v osnovnem tekstu izčrpani tako temeljito, da se avtorjevi morebitni osebni izsledki med njimi takorekoč povsem izgubijo. (Isto velja za izpovedi 72 preživelih prič 11 različnih narodnosti, ki bi pač utegnile biti subjektivne.)

Ker se pisec v osnovi — očitno hote in zavestno — omejuje izključno na strogo znanstveni prikaz izsledkov rekopiliranega gradiva, je po drugi strani prav to mogoče tudi eden izmed razlogov, da še ne tvega nekega splošnega, odločnega odgovora. Je pa tudi dejstvo, da so motivacije za udejstvovanje teh prostovoljcev na nemški strani tako različne, da je neki za vse veljaven odgovor težak; čeprav je bila v najrazličnejših okoliščinah in posebnostih pri zasledovanju končnega cilja vsaj ogromni večini teh prostovoljcev obramba pred navalom stalinističnega komunizma skupni imenovalec. Hans Werner Neulen nam s svojim delom pač nudi gradivo, na osnovi katerega naj resen bralec skuša uganiti odgovor, ki ga bosta dokončno dala samo neizbežen razvoj časa in zgodovina.

Nikolaj Tolstoj, 6) ki je knjigi napisal uvod, med drugim že tvega sledeče zaključke: „Veliko se jih je proti mnogokrat premočnemu sovražniku bojevalo s hrabrostjo in žilavostjo, kakršni bi jim v praktično vsakem drugem spopadu prinesli večno slavo. Vae Victis! Če se jih danes kdo sploh še spominja, tedaj samo s prezirom in sovraštvom. (...) Bilo bi... vsekakor pre nagljeno, če bi tiste, ki so se 'pošteno' vojskovali, brez nadaljnega obsodili zato, ker so se priključili edinemu zavezniku, ki so ga imeli pri roki. (...) Kaj naj potem porečemo o Zaveznikih, kateri so se voljno (in prostovoljno) popolnoma povezali s silo, ki je bila prav tako zla in še bolj okrvavljena kot nacistična Nemčija?“ — Povzetek je v besedah, ki jih Nikolaj Tolstoj tudi za te bojevnike jemlje iz ust častnika sovjetske rdeče armije: „Neka nevidna sila nas je izbrala za gladiatorje 20. stoletja — in postali smo gladiatorji.“ —

Vsa pretresljiva tragika problema je obsežena v verzih Henrika Ibse-
na, ki so (poleg močnih stihov Ezra Pounda) v motu h knjigi in se v prostem prevodu glasijo: „Muka in molk! — Kaj veste vi, pritlikavci, o polni sili žrtve? Kaj veste, kaj pomeni prisega tujim mečem v bitki le za narod, ki zgubljen, slep rešitve išče? — “ —

Ne samo zato, da novi (ne nacistični) Nемец (kakšen paradoks!) velikemu svetu pokaže tudi na Slovence, je knjiga Hansa Wernerja Neulena še mnogo več. Prav na osnovi gradiva o teh „gladiatorjih 20. stoletja“ drži zrcalo vsem prizadetim in kajpak vsem udeležencem 2. svetovne vojne. V tem zrcalu se jasno vidimo vsi!

Predvsem je najstrahotnejša obsodba Nemcev samih. Zakaj v tej vojni je Nemčija zapravila edinstveno zgodovinsko priložnost, ki se ji ne

6) Tudi nam že dobro poznan po svoji „Celovški zaroti“. (Glej „Tabor“, sept.-okt. 1983, str. 193 isl.)

bo ponudila nikdar več! Namesto, da bi zaradi svojega neizčrpnega kulturnega zaklada, nadarjenosti, marljivosti, žilavosti, prirojenega čuta za red in disciplino svojih ljudi v danih okolišnih postala vzor in glava neke bolj pravične Evrope — in zaradi sile evropske kulturne in civilizacijske matice vodnica sveta, je v megalomanski ihti ustvarjanja nekega v 20. stoletju popolnoma nemogočega in nesmiselnega „tisočletnega rajha“ šla svet osvajat in celo z zločinskimi metodami podjarmljat. Bilo bi namreč preveč simplistično, vsaj še danes valiti krivdo samo na nekega Adolfa Hitlerja. Predvsem Adolf Hitler ni postal nemški „Führer“ po neki nasilni revoluciji, kot Lenin v Rusiji, temveč so si ga z ogromno večino glasov (vključno židovskih!) v popolnoma svobodnih volitvah sami izbrali za to — kljub temu, ali pa mogoče prav zato, da so takrat že vsi takorekoč na pamet poznali vsaj njegov „Mein Kampf“, ki ni vseboval samo upravičenih zavračanj versailleskega diktata po 1. svetovni vojni in osnutka nekega bolj pravičnega političnega in družabnega reda, ampak popolnoma jasno in predvsem tudi nesmiselno prepričanje o nekakšnem nemškem — „nadčloveku“, čigar uspevanju naj služi „gnoj“ ostalih „manjvrednih“, v prvi vrsti — slovanskih narodov. Hans Werner Neulen na osnovi gradiva, ki ga niti ne komentira, hote ali nehote dokazuje, da so se Nemci povsod v osvojenih deželah „stur“ držali tega nauka — ne samo zaradi povsod pričujočih strankinih boncev, ampak (vsaj dokler so zmagovali in želi uspehe) iz neizbežnega notranjega prepričanja. Najbolj neovrgljiv dokaz za to oceno sta usodi sto in sto tisočev prisilnih „vzhodnih delavcev“ (Ostarbeiter) in med vsemi prostovoljci na nemški strani najbolj strahotna tragika več kot milijona bivših sovjetskih komsomolcev v Vlasovih oddelkih, ki bi v okviru pametne, četudi po okolišnih vojaških nastopov pogojene politike sicer lahko ustvarili drugačno podobo sveta (tudi Nemčije!) kot jo nekako pač moramo prenašati danes — in pri tem še poslušati himne o zmagovalcih... — Za to je Nemčija poslala v smrt ne samo svojega najboljšega vojaka na svetu, temveč tudi stotisoče tujih prostovoljcev, ki so se ji pridružili, da bi ji z resnično svobodo svojih narodov namerno ali po sili prilik pomagali zgraditi vsaj Evropo — matico svetovne omike in civilizacije —, ki se ne bi valjala v nesnagi splošne dekadence, kakršno ji je zaradi nemške bedastoče prinesel izid minule vojne?!

Knjiga Hansa Wernerja Neulena pa je s svojim uporabljenim gradivom na drugi strani še en dokaz več, kakšen politični šarlatanizem in votlo besedičenje sta gnala v smrt milijone ljudi tudi na „zmagoviti“ zavezniški strani, kjer je dotlej mogočna Velika Britanija za vselej izgubila svoj imperij (kakor ji je napovedal Goebbels), da poslej lahko še nekako vzdržuje edinole imperialne tradicije na majhnem otoku (v kolikor ji ne rušijo kulis Irci in drugi prebujeni narodi...) in da Amerikanci plačujejo s krvjo stotisočev svoje mladine (in z milijardami dolarjev davkoplačevalcev) Rooseveltovo državniško „modrost“ — od Koreje... Vietnama... pa do današnje Nikaragve...

Edini, ki so v tej vojni od vsega začetka in do konca (še danes!) za-

res vedeli, za kaj so se borili in brezobzirno pošiljali v smrt milijone ljudi, so bili sovjetski „menihi“ v Kremlju in njihove po vsem svetu razsejane kužne celice, ki še danes vztrajno, mojstrsko izkoriščajo splošno stupačnost, kakršno je rodila minula vojna, za svoj natančno poznan in vnaprej postavljen cilj: — svetovno revolucijo! Saj so tudi naši komunisti — čeprav drobcen člen te vesoljne verige — s Titom in Kardeljem in z njunimi partizani po tej isti enotni smernici in imperativu iz Kremlja disciplinirano izkoristili (in še danes izkoriščajo) našo — povrhu še predvsem sentimentalno, če ne že celo bedno strankarsko (omizijsko!) — stupidnost za isti enoten, natančno opredeljeni cilj. Od laži in diskreditiranja ljudi, ki so ta njihov namen spoznali in ga skušali predočiti kot naš primarni problem, pa preko ropa, umora požiga — do odkrite kolaboracije z okupatorji so v letih njihove „osvobodilne borbe“ odločno in brez ničeve sramežljivosti ter tavanja v megli predsodkov podredili — stalinistični revoluciji. —

Knjiga Hansa Werner Neulena pa nas poleg tega neizbežnega bralčevega — ne avtorjevega — spoznanja dokumentarno pouči še o premnogih drugih zadevah, ki so bile — na splošno vsaj med nami — zameglene, če ne že povsem nepoznane. Ne morem panizati vseh; toda za vzorec moram pokazati vsaj na nekatere.

Knjiga je predvsem temeljit dokument o izvoru, okolnostih, pogojnostih in naravi — kolaboracije prostovoljcev najrazličnejših narodnosti na nemški strani; in s tem nezmotljiva vrednostna lestvica za njeno karakterizacijo in oceno v posameznih primerih.

Tako sta med vsemi primeri 47 narodnosti, ki jih avtor v knjigi obdela, Nedičeva Srbija in Rupnikova Slovenija menda kar edini, ki nista dali nemškim oboroženim silam niti enega moža za vojskovanje na tujih bojiščih. (Ker so z Gorenjsko in Štajersko Nemci postopali kot z nemškim državnim področjem, tamkajšnjih prisilnih mobilizirancev seveda ne moremo šteti v to kategorijo.) Neglede na to, kakšne narodnopolitične cilje bi sicer utegnili zasledovati, so prostovoljci vseh drugih narodnosti krvaveli — ali pa opravljali vsaj pomožne službe — v vrstah nemških sil in pod neposrednim nemškim poveljstvom na frontah tujih dežel — od vzhodnih do zahodnih bojišč. (Francozi so npr. umirali celo tudi v bojih za Belgrad!) Samo general Milan Nedič v Srbiji in general Leon Rupnik v Sloveniji sta izvozila brez tega! In to je seveda nekaj stalo!!

Samo v Nedičevi Srbiji in v Rupnikovi Sloveniji so se nacionalne oborožene enote bojevale samo na tleh svoje domovine in izključno za obrambo pred naskokom stalinistično navdihnjene svetovne revolucije prav za časa, ko je narod zaradi sovražne okupacije imel na vse strani zvezane roke. — Če bi hoteli biti pikolovsko dosledni, bi Hansu Wernerju Neulenu utegnili celo očitati, da poglavji o Srbiji in Sloveniji v njegovo knjigo sploh ne spadata, temveč bi moral vsaj za ta dva primera napisati posebno knjigo z naslovom: „Nemška vojska in SS-oddelki na strani srbskih in slovenskih prostovoljcev v obrambi pred stalinistično revolucijo“...

Ko je npr. Anglija svojega kronskega namestnika na zasedenih kanalskih otokih Ambrose-a Sherwill-a, ki je kolaboriral z Nemci ne da bi ga k temu prinujala celo komunistična revolucija, in jih še naravnost preko nemškega radia v Bremenu Angležem na vsa usta hvalil, po vojni povrh še povzdignila v plemiča (S. 128), je v osvobojeni svobodomiselni Franciji „preko dežele divjal val maščevanja, pred katerim zbledi teror francoske revolucije in pariške komune“ (S. 112).

Ker so bili Francozi vsaj moji generaciji v Jugoslaviji zgled, bomo tako lažje razumeli na str. 398-399 objavljeno „Bilancio čiščenja in usmrteitev kolaboraterjev v letih 1944-1984 (!)“. Po teh statističnih podatkih so namreč Titovi komunisti brez procesa usmrtili najmanj 300.000 ljudi in s tem celo samo število (100%) prekosili samega Stalina, ki naj bi jih tako usmrtil „samó“ 150.000. Toda, ker iz Sovjetske zveze še lep čas ne bo mogoče dobiti zanesljivih podatkov — ali pa je morebiti v knjigi tiskovna napaka — in je Stalin, recimo, namesto 150.000 tedaj usmrtil 1.500.000 ljudi, je Tito v sorazmerju s številom prebivalstva te in one dežele še vedno prekosil samega boljševiskega mojstra in „učitelja narodov“ Stalina! Če pa vzamemo, da je samo iz Ljubljanske pokrajine, ki je štela samo okoli 350.000 prebivalcev, pokončal kar 13.222 v zadnji (leta 1985) še vedno ne popolni izdaji „Bele knjige“ poimensko navedenih žrtev — oziroma vsaj 13.223, ker prav generala Leona Rupnika iz nepojasnjenih razlogov sploh ni na seznamu —, potem postane „bilanca“ za nas še vse bolj strahotna in s tem za Tita in Kardelja in njuno „Osvobodilno borbo“ še bolj uničujoča! Tem bolj, ko iz istega statističnega prikaza zvemo, da so npr. Angleži po zakonitem sodnem postopku justificirali samo 3 svoje resnične kolaboratorje, in do so celo na češkoslovaškem (do maja 1947!) usmrtili samo 33 kolaboraterjev Tisove Slovaške, ki je poslala 45.000 (!) svojih vojakov na — nemško fronto...

Knjiga prinaša dokumentarne dokaze, da so ti prostovoljci imeli vsaj svoj idejni, če ne že naravnost organizacijski izvor v političnih gibanjih in strankah, ki so po svoji ideološki osnovi stale vsaj blizu socialno-političnih tez Hitlerjevega nacionalnega socializma. Popolnoma izstopajoči izjemi sta samo Vlasova „Ruska osvobodilna armija (ROA)“, ki se je pač rekrutirala po večini iz bivših komunističnih komsomolcev, in pa — slovenski domobranci.

Še v Srbiji se je gen. Milan Nedić v glavnem lahko s sigurnostjo naslanjal na politično zaledje že pred vojno (1935) oživotvorjenega Ljotičevega jugoslovanskega nacionalnega gibanja „Zbor“, ki je stalo nekoliko bližje idejnega izvora fašizma, ki pa mu je dalo na popolnoma lojalno razpolaganje elitno, disciplinirano, idejno homogeno in edino zanesljivo, udarniško borbena enoto „Srbskih prostovoljcev“.

Na koga pa se je lahko naslonil gen. Leon Rupnik v Sloveniji? — Garnitura politikov, ki je med vojno ostala v domovini, je zato, da bi „kar najbolj ščitila narod“ (Stane Kos: „Stalinistična revolucija“) od prvega dne italijanske okupacije javno, odkrito, uradno kolaborirala s so-

vražnikom, ko se, razen komunistom, nikomur še sanjalo ni, da bo v naši domovini prav za časa tuje okupacije, ko je narod že itak prestajal neznosne muke, zadivjala stalinistično navdihnjena komunistična revolucija. Ko pa so padli prvi strelji komunističnih morilcev tudi na ljubljanskih ulicah in preluknjali seveda, nekatere njihove glave, so se z visokimi okupatorjevimi odlikovanji na prsih „skrili“ in potisnili starega, še na c. k. avstrijskih šolah v plemenitosti vzgojnega generala Leona Rupnika najprej na mesto ljubljanskega župana, po tragedijah v Grčaricah in na Turjaku pa v času nove — nemške zasedbe še na mesto prezidenta takomenovane „Ljubljanske pokrajine“, za katere pravne podlage, ki so (zaradi Skorzenyjeve rešitve Mussolinija) ostale pod nemško okupacijo nespremenjene, so se celo „v imenu vsega prebivalstva“ klanjali in svečano zahvaljevali „modremu Duceju“ fašistične Italije. Namesto, da bi podprli Rupnika, ki so ga izbrali, da je za vse zastavil svojo čast, družino — in glavo, so si v varstvu njegove „kolaboracije“ hoteli prati z resnično kolaboracijo še izza prvih dni okupacije umazane roke tako, da so izpodkopavali generalovo avtoriteto predvsem v poveljniškem kadru domobranstva, z naravnost detinskimi akcijami (kot npr. Vauhnikova „obveščevalna služba“, kakršna ni poslala nikamor nebenega pomembnega poročila, ki bi prišlo na cilj, spričo okupatorjeve čuječnosti pa stala dodatne, nepotrebne žrtve), s širokoustnimi proklamacijami..., kar vse je v posledici gen. Rupnika (če je hotel zares kar najbolj ščititi narod) samo prisiljevalo h korakom, nastopom in izjavam, ki bi se jim brez tega sicer lahko izognil, ki pa mu jih še danes, 40 let po njegovi mučeniški smrti očitajo prav ti ljudje.

Če iz knjige vzem še, da se je tudi gen. Vlasov s svojo več kot milijonsko ROA-o hotel za končno, odločilno bitko priključiti kozakom gen. Panwitzu, četnikom in drugim protikomunističnim silam na Balkanu (S. 350) in da so Angleži še tedne po njeni predaji pustili popolnoma oboroženo elitno madžarsko divizijo „Szent Laszlo“, da bi jo ob dani priložnosti uporabili proti Titu (S. 262), potem naj mi Bog greh odpusti..., ampak duši me želja, da bi šel tudi iz groba izkopat marsikaterega tistih naših politikov, ki so Rupniku izpodjedali avtoriteto in ga v najbolj usodnem trenutku celo „uspeli“ odstraniti ter s tem uničili njegov že dolgo natančno izdelan, do vseh podrobnosti premišljen načrt o poslednjem, odločilnem odporu — magari v Gorenjskem kotu, če bi vse drugo odpovedalo... —

Če imam srečo, da sem poleg mnogo drugega, kar sem že vedel, še za življenja zvedel še to, potem si ne morem kaj, da ne bi tudi na tem mestu pustil zapisane teze, ki sem jo že drugod tolikokrat poudaril: Kot že prej Nemčija in ob koncu vojne Anglija (Rooseveltovega „državniškega“ diletantizma ne omenjam), smo tudi mi pritlikavci zaradi enake topoglavosti odločilnih dejstvenikov zapravili edinstveno zgodovinsko priložnost! Kot mehurček v evropski aorti Trst-Stettin nas je — zame, ki verujem v Boga — sama božja vsevednost izbrala za jeziček na tehtnici, na katero je takrat bila položena ne samo usoda Slovenije, ampak tudi Jugoslavije,

Evrope — sveta! Kako drugačna bi morebiti (morebiti?) bila danes podoba Slovenije, Jugoslavije, Evrope — sveta, če ne bi gen. Rupniku preprečili do konca izvršiti njegovo „kolaboracionistično“ zgodovinsko nalogo! Tako pa je do konca izpil samo mučeniški kelih grenkega pelina nehvaležnosti, ki mu je bila popotnica v večnost in premnogokrat še danes spremlja njegov spomin... —

Povrhu iz knjige Hansa Wernerja Neulena zvemo še, da sam Vidkund Quisling, ki je sicer zares bil šef narodno-socialistično navdihnjene „Nasjonal Samling“, še zdaleč ni bil to, s čemer je potem njegovo ime sramotilno ožigosalo toliko ljudi vseh narodov, ki so „na nemški strani“ (ker drugega zaveznika niso našli, kakor pravi Nikolaj Tolstoj) skušali reševati svoje domovine iz kataklizma minule (?) vojne, in da je tudi takoimenovana „peta kolona“, ki naj bi se po norveškem vzorcu razlila po vsem „kolaboracionističnem“ svetu čisto navadna politična bajka... (S. 149)

Itd. itd. itd. — —

Po vsem tem je moj zaključek, da bo tudi pri nas poslej vsakdo, ki bo hotel napisati še eno samo črko in izgovoriti eno samo besedo o gen. Rupniku njegovih domobranci in njihovi „prisegi Hitlerju“ (v knjigi je za primerjavo dobesedno citiranih 11 priseg drugih oddelkov, ki so se bojevali „na nemški strani“), moral najprej zelo, zelo pazljivo prečitati vsaj to Neulenovo knjigo, oziroma kopicico literature in stotin dokumentov, ki jih je avtor z resnično nemško natančnostjo izčrpal. Ne, da bi zvedel kaj bistvenega o Slovencih, ki jih je, kakor sem že zgoraj vsaj na kratko poudaril, brez svoje krivde pomanjkljivo predstavil, temveč zato, da bo v zrcalu, ki mu ga držijo ti bojevniki drugih narodnosti domala vse zemeljske oble, bolj jasno — in predvsem bolj pravično — videl in ocenjal podobo našega generala Leona Rupnika in naših domobrancev v srčiki ne samo slovenske, temveč tudi svetovne problematike...

Pa še k eni — temeljni zaključni misli me je pripeljalo pazljivo prebiranje te knjige.

Že pred davnim je angleški lord Beaverbrok postavil za britanski imperij vodilno državniško normo: „Anglija nima prijateljev; Anglija ima samo interese!“

Ko so se po 2. svetovni vojni tudi njeni ameriški bratrance in nečaki nenadoma zavedli svoje moči, je še državni tajnik John Foster Dulles (1953) skoro dobesedno ponovil isto vodilo tudi za Združene države Severne Amerike. (Nekatera povojna literatura mu nezasluženo celo pripisuje izvirnost.)

Smo se tudi Slovani (in predvsem mali Slovenci — že me seveda ne bo nekdo z boljšimi argumenti kot Franc Jeza prepričal, da ne spadamo med nje), ki smo ji plačali največjo krvno dačo, vsaj po tej vojni končno prepričali, da nikjer (nikjer!) nismo imeli (in nimamo!) prijateljev? — Vsaj to bi bil v splošni amoralni, dekadenci in kaosu za nas pozitiven rezultat te vojne.

Še vse hujši diktat, kot je bil versailleski po 1. svetovni vojni, Nemci razpolovljene in pohabljene domovine že nad 40 let stoično prenašajo, ker so se naučili, da jim 2. svetovna vojna zaradi nacističnega delirija ne samo ni nikjer pustila prijateljev, ampak celo samo sovražnike. In v tej svoji stoičnosti so odkrili — svoje interese: Uresničili so svoj obnoveni tven in gospodarski „nemški čudež“, pred katerim je v občudovanju padel na kolena ves svet.

V opice ponižni Japonci po Hiroshimi in Nagasakiju ne urijo več svojih „kamikazov“, da bi se maščevali z nekakšnim „Carstvom vzhajajočega sonca“... Zakaj tudi? Saj so v prepričanju: „Mi lahkó!“, ki je postalo del krvnih celic slehernega Japonca, „podjarmili“ ves svet s svojimi tehnološkimi proizvodi... —

Po nekem doslej racionalno še ne razložljivem zakonu se zgodovinski cikli redno — ali izmenično, toda sigurno ponavljajo. Tako bo po sodobni kataklizmi, ki seveda še ni mimo, nasilju, nemorali, dekadenci, kaosu... zaradi nekega še ne predvidljivega preloma sledila doba osveščenja, ko bodo človeški rodovi našli pot nazaj k svojemu božanskemu izvoru in položili temelje — novi renesanci poduhovljenja.

Tedaj bo napočil trenutek, ki ga je predvidel nemški romantik (ne tako romantičen!) Herder: Ex Oriente lux!

Rusi so namreč preživeli tatarsko nagajko; preživeli bodo njim tujo, vsiljeno nagajko marksizma-leninizma! — Ob srbskih glavah se je končno skrhal osmanski handžar; potrpežljiva srbska patriarhalnost bo prestala tudi njenemu svobodoljubju odvraten komunizem... — — In... in drobenci Slovenci smo pretrpeli Obre..., hunske..., turške vpade... in... in...; bogaboječa duša slovenskega garača in poštenjaka bo izpljuvala tudi strup brezbožnega materializma! — —

Mi „gladiatorji 20. stoletja“, ki smo prav za ta trenutek že dali svoje najboljše, ga ne bomo doživeli. Toda iz krvi in spomina teh bojevnikov se bo hranila luč poduhovljenja, ki jo bo mesijanska slovanska duša namesto perverznega komunističnega hegemonizma ponesla preko vsega sveta. Ukresnili pa smo jo ravno mi najmlajši, ko smo v grozi naše noči zaklicali: Svobodni sveta, združite se! Za Boga — Narod — Domovino! — —

Dr. Stanko Kociper

✦ Mirko Javornik

Nepričakovano nas je zapustil 1. maja 1986 v Washingtonu pisatelj Mirko Javornik.

O pokojniku bomo napisali več v prihodnji številki Tabora.

Redni občni zbor DSPB Tabor Cleveland

29. redni občni zbor se je vršil 28. decembra 1985 v slovenskem narodnem domu v Clevelandu.

Udeležba je bila zadovoljiva. Vsi odborniki so podali svoja poročila. Novi odbor je ostal v bistvu isti t. j. s predsednikom Milanom Zajcem in podpredsednikom Ivanom Hočevarjem na čelu.

Sprejetih je bilo več važnih predlogov. Postavitev spomenika slovenskega domobranca iz bron na Orlovem vrhu; seveda s predhodnim pristankom Slovenske Pristave. Vsakoletni spominski proslavi v juniju se letos pridruži tudi 40-letnica smrti gen. Rupnika. DSPB Tabor Cleveland je odobril vsoto 500 dol. v spomin na pok. soborca in dolgoletnega predsednika Zveze Franceta Gruma za zavetišče škofa Rožmana. Soborec Dolinar je povabil vse navzoče k sv. maši, ki je bila 1. februarja 1986 v cerkvi pri Sv. Vidu za pokoj Franceta Gruma.

Predsednik M. Zajec je zaključil občni zbor z molitvijo in za slovo so se razšli z domobransko pesmijo.

DSPB Tabor v Torontu je imel svoj redni letni občni zbor 23. februarja 1986.

Okrožnica št. 8, maj 1986

Velika noč je za nami, upam da ste jo veselo obhajali. Želim da bi še veliko, veliko Vstajenj — v svojem življenju obhajali.

V zadnji in sedanji okrožnici omenjam pomlad. V tej najlepši letni dobi obhajamo največji verski praznik Vstajenja Gospodovega in nato pa obujamo grenke spomine na našo največjo narodno tragedijo — pokol Domobrincev — in smrt gen. Leona Rupnika. Vsak izmed nas je osebo občutil to žaloigro ob izgubi svojcev, prijateljev in dragih soborcev.

Pomislimo pa malo, kako grenka bi šele bila za nas ta tragedija, če Kristus ne bi vstal od smrti; kajti potem je prazna naša vera in tudi temelji našega gibanja in naše organizacije so spodkopani. Mi pa verjame mo v Vstajenje — pot življenja in resnice!

Manifestiramo to v privatnem življenju, zlasti pa z javnimi nastopi ob priložnosti proslav za pokojnimi domobranci.

To naj bo naš odgovor komunizmu, ki se vzdržuje s terorjem, suženjstvom in lažmi.

Prosim torej vsa društva, da pripravite čim lepše komemoracije za pokojne!

Vse to v mislih na Boga — narod — domovino in na našo drago mladino doma ali po svetu, na kateri sloni naša bodočnost.

Pozivam vse borce, da se v čim večjem številu udeležite spominske pro-

slave ob 40-letnici smrti gen. L. Rupnika, na Orlovem vrhu pri Clevelandu dne 14. in 15. junija t. l.

Bog — narod — domovina!

Iskrene pozdrave vsem

Ludvik Kolman
predsednik Tabor-a ZDSPB

Okrožnica št. 9

NAŠE VRSTE SE REDČIJO...

Večkrat slišimo upravičeno ugotovitev, ki pa zveni kakor tožba: „Vse bolj pogoste redčijo naše vrste.“

Če bi po 31. maju tiste težke pomladi 1945, ko je bil prodan zadnji domobranski bataljon, če bi tedaj zasulj usta tudi nam preživelim, da bi molčali in se razgubili v svetu, potem bi ta ugotovitev bila polnost tragike.

Ker pa se mi preživeli borci zavedamo, da Bog nas ni ohranil za udobje, temveč, da nas je izbral z nalogo, da govorimo v veliki svet o krivicah, suženjstvu in zločinah komunizma nad slovenskim narodom ter o veliki vojski prostovoljcev-junakov, ki so se uprli temu nasilju in čistili slovensko zemljo brezbožnih zločinskih tolp. In ker govorimo, pišemo, dokazujemo in svarimo pred največjo zmoto časa, imamo zavest, da spolnujemo poslanstvo, ki nam ga je Bog naložil, ko nas je rešil transporta smrti, ali je že pred grobom pokazal pot v svobodo, ali pa nekatere celo poklical že iz groba, zato Bog blagoslavlja naše delo.

Naša Slovenija v svetu raste, četudi umiramo. Naša mladina je zvesta naši ideji svobode; je zahtevina, je udarna proti krivicam, ki so uzakonjene že preko 40 let na zemlji pod Triglavom.

Že pretekli Božič je bil center mesta Buenos Airesa preplavljen z lepaki proti komunizmu, ki usužnjuje Slovenijo že štiri desetletja in z zahtevo svobode in demokracije. Ne samo poslaništvo so jih nalepili in se celo slikali pred njim. Ni jih strah, ko gre za pravico in resnico, četudi je nevarno. Na številnih mladinskih dnevih po Buenos Airesu in okolici, pa v Torontu in Clevelandu, pa na naši zemlji v zamejstvu, se večajo vrste mladih, novih, udarnih bataljonov!

Mladina v domovini postaja nemirna. Išče resnico, vso resnico in samo resnico, brez propagande.

Celo sinovom partizanov in komunistov postajajo že ogabne vse laži, pretiranja in samohvale, z vzrokom nasilja in opravičevanja krvave tiranije.

In grobovi tulijo vedno silneje. Ne le samo v vesti krvnikov, ki končujejo v blaznosti. Oglašajo se zagovorniki naroda — nova mladina, ki je neizprosna po resnici, kam so odšli prodani bataljoni slovenske mladine v tisti nesrečni pomladi.

Resnica vstaja nezadržno iz grobov iz ječ in mučilnic. Prodrla je skale zasutih brezenj, udarila je skozi okrvavljene stene OZNOVSKIH mučilnic. Resnica zahteva vso svobodo za Boga in narod na slovenski zemlji.

Da vrste nas veteranov se redčijo. Odhajajo tisti, ki so že izpolnili določeno nalogo. Odšel bom tudi jaz in Ti, ko bova spolnila. Ni važno, kdaj in kako. Tako je prav.

Domovina pa bo ostala in zaživela v pridobitvi resnične svobode, pravice in ljubezni za vse in v slavi pobitih za te ideale in za domovino, bo živela v Tebi in meni, čeprav bova počivala na drugem koncu sveta.

Za Zvezni odbor Tabora

Ivan Korošec

NAŠI MRTVI

✠ Tone Petkovšek

19. maja 1986 je umrl Tone Petkovšek, domobranski invalid in eden od redkih, ki so se rešili iz jame.

Pokojni se je rodil 15. junija 1915 v Rovtah. Bil je vaški stražar in domobranec. Zadnja leta je telesno zelo opešal in je našel zatočišče v državnem zavetišču na Recoleti od koder se je pozneje preselil v Rawson, kjer je tudi umrl. Ko je bil pomoči potreben, je bil u vrščen v listo rednih podpirancev socialnega sklada Zveze Tabor; prav tako smo ga večkrat obiskali.

Tone je dotrpel svojo življenjsko pot in našel počitek in mir v argentinski zemlji.

Bratu Francetu in ostalim naše sožalje.

IZ PISEM

Švedska, 21. marca 1986

...Prečital sem Tabor. Srce mi je stisnilo, tako da sem moral počakati z branjem. Poznam osebe, poznam trpljenje, saj sem vendar bil sam v Prisilni delavnici v Gornjem Logatecu s številko... s kredo napisano na hrbtu. Imam namen, da popišem, kako je bilo v Prisilni delavnici. Tudi od tam so odvozili okoli 3000 ljudi v smrt. To sem sam videl na spisku, ko smo hodili po hrano. (...) Za dopis sem dal ime svojega dobrega prijatelja iz Bizovika, ki so ga nekje ubili. Če dam svoje, sem v nevarnosti, ker imam

skoraj za sosede srbske Udbovce, ki kar odprto nastopajo. Imam namen, da se z ženo preseliva. Če ne bi bila tako daleč, bi prišel kar v Argentino. (...) Da ne pozabim, poslal bom tudi nekaj imen morilcev iz Kočevja in Teharja in kje danes živijo. (...) Tabor sem dal brati ljudem, ki so ostrmeli nad vsebino. Sama resnica! Ubogi ljudje doma pa še danes ne vedo, kje imajo sinove...

Lepe pozdrave in vesele velikonočne praznike!

Ciril Istenič

NA UREDNIŠKI MIZI

Popravek: v Taboru štev. 3-4/1986 smo se spomnili 70-letnice domobranskega časnikarja, a nehote nam je izpadlo njegovo ime. Je **Slavko Skoberne**. Vemo, da Te pozna veliko ljudi, posebno v Argentini, a ne vsi. Oprost!

DAROVALI SO

Od 1. 3. 1986 do 30. 4. 1986

ZA ZAVETIŠČE:

	Austral	—	A
Rev. Malenšek Janez	20.00	
Opeka Jože	2.60	
Erjavec Ida	5.00	
Gričar Franc	2.60	
Čarman Peter	67.00	
Tomažević Lovro	25.00	
Holosan Vera	5.00	
Prešeren Janez	2.20	
Kromar Boris	5.00	
Vadnjal Ivo	2.60	
Dimnik Dušan	50.00	
Dr. Alojzij Stare cerkv. nab.			
23. 3. 1986 v zavetišču	22.00	
Dobiček pri kosilu v Zavetišču	23. 3. 1986	405.68
Zobec Janez — zapuščina	...	26.01	
V spomin na pok. Radivoja Riglerja:			
Jelenc Janez	5.00	

V spomin na pok. msgr. A. Oreharja:
Šurman Vera 2.50

V spomin na pok. Franca Zorkota:

Šurman Vera 2.50

V spomin na pok. inž. Fr. Gruma:

Štefanič Jože 2.60

Kožar Janez 2.60

V spomin na pok. staro mamo

C. Abelenda:

Matičič Silva 10.00

V spomin na pok. starega očeta

Ignacija Frančiča:

Matičič Tomaž 10.00

(v dol.)

Čisti dobiček pri kosilu s koncertom
v cerkveni dvorani v Hamiltonu, Kanada
16. 2. 1986 3.008.00

V vsoto 3.008.00 dolarjev se vštet
slednji darovi posameznikov:

Ziarnfeld 200.00
Fogačar 100.00

Osredkar Mara	100.00	TISKOVNI SKLAD TABOR:	
DSPB Tabor Toronto	100.00		Austral — A
Kuk z gospo	80.00	Rev. Malenšek Janez	5.00
Vizetin z gospo	50.00	Novak Pavle	1.50
Stražar z gospo	40.00	Zupan Herman ml.	4.00
Mesec Vera	35.00	Dolčič Feliks	1.00
Šemlak A.	30.00	Langus Milan	15.00
Matašeč	20.00	Žnidaršič Janko	1.50
Golobič	20.00	Pejan Ema	5.00
Opara	20.00	Fajfar Franc	5.00
Rak	20.00	V spomin na ubitega brata:	
		Langus Milan	60.00

V S E B I N A

La lucha por Dios — Pueblo — Patria	65
Boj za Noga — Narod — Domovino	66
Boljševizem — (gen. Leon Rupnik)	67
Komunisti navdušeno prisegli zvestobo Hitlerju (Jože Cerar)	73
Bogovi na Olimpu pijejo nektar (Džuli Šviga)	75
40-letnica smrti gen. Leona Rupnika (S. P.)	78
Odmev iz švedske (Ciril Istenič)	79
Mi slovenski smo vojaki	80
Tone Marolt — 60 letnik (V. Dolenc)	81
Mnenja in vrenja: H. W. Neulen: Na nemški strani (dr. Stanko Kociper)	82
Iz društva	94
Naši mrtvi	96
Iz pisem	96
Na uredniški mizi	III
Darovali so	III
Rev. V. Kozina: Slovenija, dežela moje radosti in moje bolečine (337-352)	

Correo
Argentino
Sucursal
J. L. Suárez
(Bs. As.)

TARIFA REDUCIDA
Concesión Nº 8133

FRANQUEO PAGADO
Concesión Nº 2619